AKBABA

Ucuzluk vurguncuları!

— Anneee... Koooş!.. Aytenler bir buz dolabı almış, eve sığmıyor!..

GRAFİKA

Sana

hazırladığınız her şeye
en iyi tabiî bir mamulün nefasetini verir.

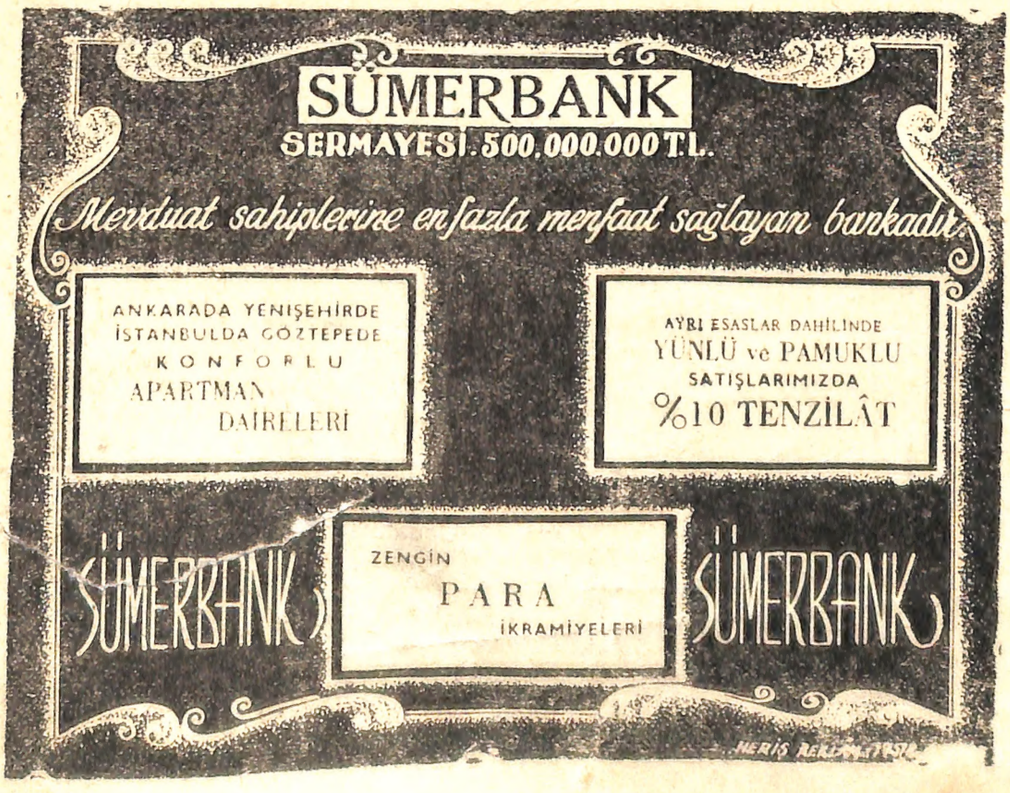

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER

Teknik Sekreteri :
Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.

Telefon: 221811

Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Fiatı: 50 Kuruş

Basıldığı yer:
ERCAN Matbaası

SAYI : 228 C.: 9 26 TEMMUZ 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

OLUR, OLMAZ!

BU kış, İstanbul operası temsillerine başlıyacakmış. Bu haberi gazetelerde okuduğum zamanki hayreti, ilk treni, ilk uçağı gören Afrika zencisi duymuş mudur acaba?

Opera!..

Demek, İstanbul Konservatuvarı, sayısını bilmediğimiz uzun yılların ve uzun bir sabrın altın meyvelerini veriyor.

Size, hayret dolu sevincimi haklı göstermek için New York Heralde Tribune gazetesini müdafaa şahidi olarak dinletmek isterim. Bakınız, gök tırmalayan binalar diyarı Amerika gazetesi ne yazıyor:

«Geçen hafta, Viyananın yeni opera binasında toplanan konferansın iki bin delegesi şöyle demiştir:

Avusturyanın ve Viyananın dirildiğine ve kalkındığına artık emin olabiliriz. Bu opera binası, bu inanç için tek başına kâfi delil sayılabilir.»

Amerika, ki başka milletlere artık hayret edemez, onun gözünde bile operanın ehemmiyeti işte bu!

Rahmetli Cevdet Kerim İncedayı'nın, Meclis kürsüsünden söylediği, beni biraz kızdıran ve bir çok güldüren bir sözünü hatırlıyorum:

— Biz âmâl-i erbaa'ya sığmayız, demişti!

Bu hesapsız lâkırdı, gitgide gözümde bir vecize kıymeti almağa başladı:

İstiklâl harbi âmâl-i erba'ya sığar mı?.. Sığmaz!.. Şapka inkılâbı? Sığmaz!.. Harf inkılâbı?.. O da sığmaz!.. Şimdi, Adnan Menderes de topyekûn bir memleket kalkınmasını, bütün hesap uzmanlarına dudak uciyle gülerek başarmağa çalışıyor. Başarır mı? Başarır! Çünkü bu, bizim âdeta millî marifetimiz: başkalarının olmaz dedikleri işleri oldurmak!

Haaa, bunun yanında bir marifetimiz, ters bir marifetimiz daha var: Başkalarının düşünmeğe bile lüzum görmeden olur dedikleri kolay işleri olduramamak!

İşte İstanbul operası da bu olmazlardan biridir. Ama olmuş... Demek bu kış, eski İpek sinemasından bozma yeni Şehir Tiyatrosunda, genç yürekleri daha şimdiden heyecanla çarpan kızlarımızın, oğullarımızın şakıdıklarını gurur ile dinliyeceğiz. Biz ki, bu kış, İstanbul operasını değil, karların beyaz yükü altında, Taksim operasının acı bir çatırtı ile çöktüğünü dinleyeceğiz sanıyorduk!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

KADIN TELLALLARININ SAÇLARI TRAŞ EDİLİYOR!.. (Gazeteler)

— Yoook karıcığım, ben bu kafa ile seni koluma takıp sokağa çıkamam... Herkesin namusu var!..

SES SANATKÂRLARININ DA ÜCRETİ AYARLANACAK.. (Gazeteler)

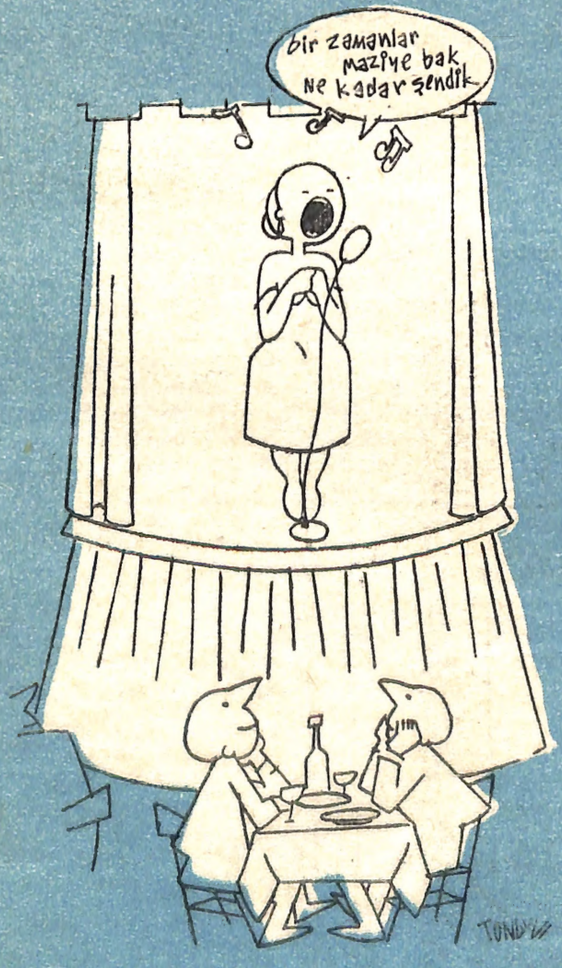

ŞARKILI!..

Bizim Apartımın Sahibi

YEDİ katlı bir apartımanda oturuyorum. Apartımanın beş katı yer üstünde, iki katı da maden ocakları gibi yer altındadır. Bu iki katın altında da bir yarım kat var. Hani «yer altında babam başı» diye bir bulmaca vardır ya... Ben işte, yer altında babam başı gibi, yer altındaki bu yarım katta otururum. Bizim katın tavanları o kadar alçaktır ki, iki senedir apartıman sahibi mi daha alçak, yoksa tavanlar mı, bir türlü karar veremedim. Zekî desinler diye, bir de başımı kapı tavanlarına çarpmamak için kısa boylu kaldığım halde, günde iki üç defa tavanlar Demokles'in kılıcı gibi başıma küt küt vurur «kendine gel, bundan başka İstanbul yok!» diye beni uyarır.

Ben bu evden çok memnunum. Çünkü «manzara» denilen hiç bir şey olmadığı için evdekilerin günden güne iştahı kapanmakta, böylece de kazancımızla evimizin «dahilinde» ve namusumuz «dairesinde» rahat rahat geçinmekteyiz.

Evimiz hava da almadığından cereyanda kalmak, soğuk almak, nezle olmak tehlikeleri de yoktur. Hele güneş girmemesi, evimizin en iyi tarafıdır. Güneş adresimizi bulamıyor ki, içeri girsin. Ama güneşin adresi bulup gelemediği evimizi icra memurları elleriyle koymuş gibi bulurlar. Güneş girmediği için perdelerimiz solmuyor. Biz de solmuyoruz.

Bizim evin bir iyiliği daha vardır. Topraktan daha aşağıda olduğu için, röntgenciler evin penceresinden içerisini dikizleyemezler. Bizim katta neler yaptığımızı seyretmek için denizaltılardaki gibi tele-preskop dürbünü lâzımdır. Hoş bu evde iki senedir çok şükür seyre değer bir şey yapacak hâlimiz de kalmadı ya... Röntgenciler seyre gelseler adamlara fena halde mahçup olacağız.

Evimizin iyilikleri saymakla bitmez. Bizim evin susuz kalmak tehlikesi kat'iyyen yoktur. Bütün İstanbul'un suları kesilse, İstanbul susuzluktan yansa, kavrulsa biz susuz kalmayız. Yaz kış duvarlarından sular sızar. Eline bir musluk al, musluğu duvarın rastgele bir yerine çak, sonra çevir, gürül gürül, şarıl şarıl sular akar. Hoş bu kadar zahmete değmez, mutbakta çukurlar var. Maşrapayı daldır daldır, su doldur.

Bizden evvelki kiracı bir açıkgöz adammış. İstanbulluların yaz sıcaklarında susuzluktan yanıp kavrulmalarına dayanamamış, evin duvarlarına musluklar takıp şişe şişe sular almış. Bu suları «Duvar menba suyu» adıyla piyasaya sürmüş. O zaman bizim ev ayazmaya dönmüş, sucular kapıda kuyruk olurlarmış. Hem de bu «Duvar menba suları» o kadar tesirli imiş ki iki şişe içenin içinde ne varsa temizliyor. Taş, kum her şey dökülüyor. On şişeden fazla içilirse, yalnız taş, kum, çakıl değil, insanın böbrekleri, sidik torbası, bağırsakları da döküldüğünden «Duvar menba suları» reçeteyle satılmağa başlamış. Duvar suyundan on gün süreyle içenlerin ağızdan bağırsağın son noktasına kadar bütün sindirim organları kireç bağlıyormuş. Daha fazla içenler, donmuş çimento gibi taş kesilip heykele dönüyorlarmış.

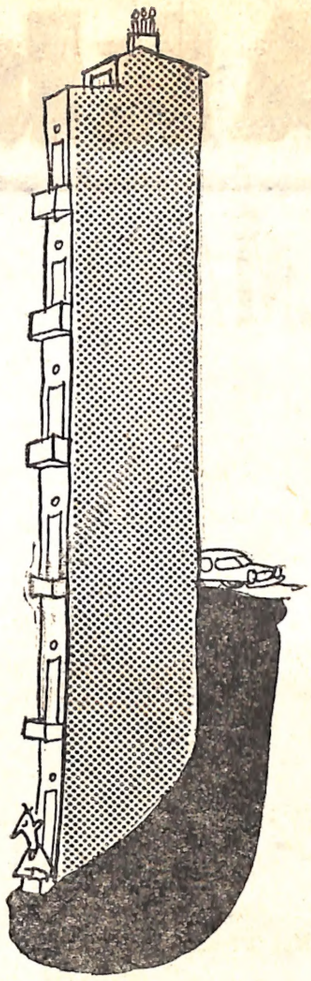

Bizden önceki kiracı duvar suyundan bir senede zengin olunca, hemen ev sahibimiz, oğlumu evlendireceğim diye onları çıkarmak istemiş. Amma kurnaz kiracı, ev sahibinin Adlî tıbda muayenesini istemiş, Adlî tıbda verilen rapordan bizim ev sahibinin iktidarsız olduğu, ne oğlu, ne kızı olamıyacağı anlaşılmış. Bu sefer ev sahibimiz, burada insan oturamaz diye Belediyeden ve Sağlık Müdürlüğünden rapor alarak eski kiracıyı çıkarmış. İşte biz ondan sonra taşındık. Ama kontratta duvar sularını satmayacağımıza dair bir madde var. Zâten apartıman sahibi suların çoğunun yandaki apartımanına çevirdi. Satılacak kadar su yok, ancak bize yetiyor.

Bizim apartıman katında çok önemli bir şey daha var. Koridorun duvarları rütubetten güherçile bağlıyor. Her sabah duvarlardan bir kilo kadar güherçile topluyoruz. Biliyorsunuz güherçile pahalı bir kimya maddesi. Biz topladıklarımızı kalaycılara satıyoruz. Ev sahibi duyacak diye ödümüz patlıyor.

Evimizin iyilikleri saymakla bitmez. Bir tanesini daha söyliyeyim. Bizim eve hiç misafir gelmez. Açıklık, ferah, havalı, güneşli bir evimiz olsa, misafirden başımızı kaşıyamazdık.

Bir de işin fiyakası var.

— Nerde oturuyorsunuz? dedikleri zaman, kasıla kasıla:

— Falan apartımanda!... demek yok mu, salt bu cakası insana yeter.

Apartıman sahibimiz, ayın biri oldu mu, aylık bir metronom düzeniyle damlar. Biz ayın biri olduğunu apartıman sahibimizin gelişinden anlarız. Kirayı vermek için bir iki gün müsaade istesek, öyle ağlar, öyle yanar yakılır ki, insanın değil yalnız kirayı, faizle borç para bulup adama yardım edeceği gelir. Zavallı her ay ödeyeceği bir kaç bin liralık bonosu vardır. Onları da yanında getirir:

— İnanmazsan bak! diye gösterir.

Bizim evin bir özelliği daha var. Evimizde karınca, sinek, tesbih böceği, kırk ayak, akrep, çiyan, solucan, sümüklü böcek, karafatma, hamam böceği, örümcek, tırtıl, güve gibi bilinen bilinmeyen ne kadar haşare varsa hepsi bulunur. Bu apartıman ilk yapıldığı zaman İstanbul Üniversitesinde ders veren bir Alman hayvanat profesörü bizim katta araştırma yapmış. O zamana kadar Zooloji dünyasının bilmediği üç cins haşare keşfetmiş. Yine bizim kattan dünya-

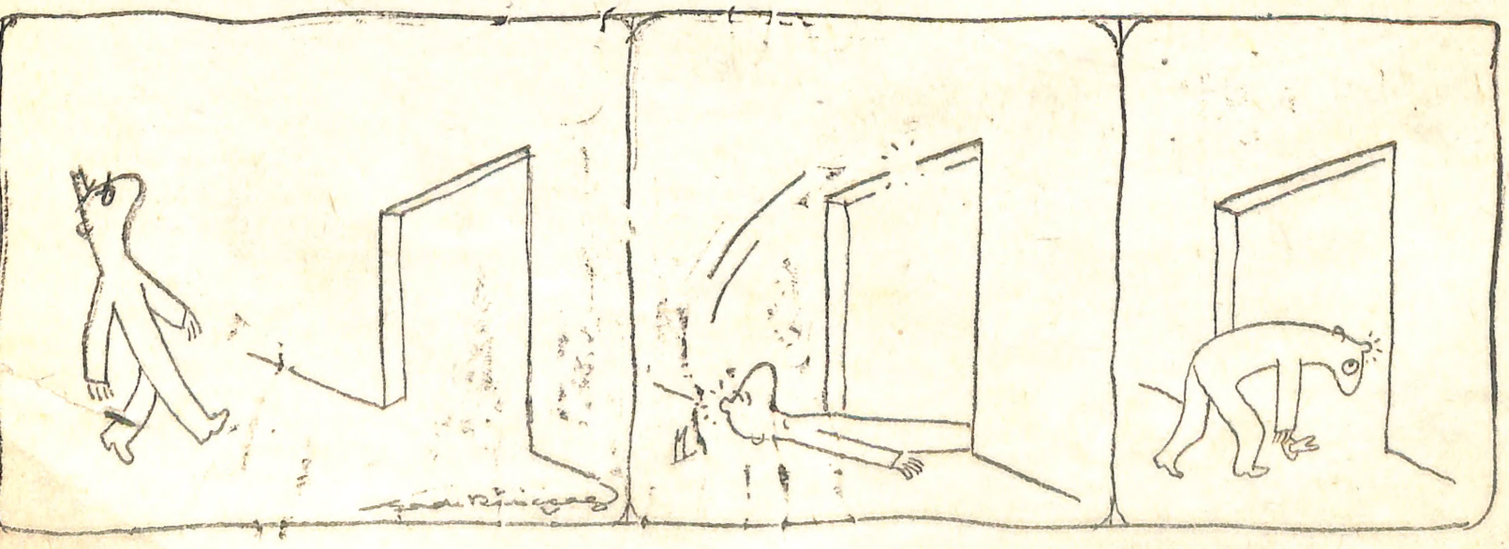

BU HAYAT BÖYLE GEÇER!..

ŞEMSETTİN GÜNALTAY: «HERKES BİZİM İÇİN GAZETEDİR!» dedi.. (Gazeteler)

— Bak, Şemsettin Günaltay bugün amma çok gazete almış ha!...

nın en zengin haşare kolleksiyonunu elde etmiş. Apartıman sahibimiz bize bu katı kiralarken bunları anlatmış ve şöyle demişti:

— O Alman pirefesür, dedi ki, yazık size dedi, hiç bir şeyin kıymatını bilmiyorsunuz, dedi. Eğer böyle bir yer bizim Almanyada olsa, orasını hemen hayvanat muzası yapardık, dedi. Çocuklarını hiç mektebe göndertmeğe lüzum yok. Burada her bir hayvanı görür, öğrenirler. O sebepten kirayı on para indiremem. Ucuz bilem viriyorum.

Benim apartıman sahibim eskiden apartıman kapıcısıymış. Önce kapıya, sonra apartımana sahip olmuş.

Bir ay kirayı verememiştim. Apartıman sahibim idarehaneye damladı. Yirmi yıl önce bizim patronun kapıcısı olduğu için potronum hemen tanıdı.

— Ne o Hasan Efendi?

— Kirayı almağa geldim.

— Ne kirası?

— Ali Bey benim apartımanda kiracı da...

— Nasıl? Ay senin apartımanın da mı var?

Apartıman sahibim patronumun bu şaşkınlığına alındı:

— İnsaf edin Beyefendi, dedi, yirmi iki senedir İstanbuldayım, artık bir apartımanım da olmasın mı?

Ben doğma büyüme İstanbullu olduğuma, yirmi iki değil, kırk iki yıldır İstanbulda yaşadığıma utandım, başımı önüme eğdim. O günden sonra;

— Nerelisin? diye sorsalar;

— Sıvaslıyım, İstanbula geleli altı ay oldu, diyorum.

Apartıman sahibimin yalnız oturduğumuz değil, bundan başka bir apartımanı, Nişantaşında bir evi, birkaç yerde arsası, dükkânı da var.

Aydan aya kirayı almağa gelip te ne zaman borçlarını söylese, bonolarını gösterse:

— Aman Hasan Efendi, derim, maşallah bu kadar malı mülkü ne zaman yaptın?

O da her zaman:

— Yapmazsak ayıp Ali Bey, der, şunun şurasında yirmi iki yıldır İstanbul kaldırımı çiğniyoruz.

Geçen gün apartıman sahibimin başına büyük bir felâket geldi. Zavallı adamı mürakıplar karaborsa yaparken yakalamışlar. Savcı da ceza evine tıkmış. Eh insanlık ölmedi ya, adamın bize bunca iyiliği var. Dört paket ikinci cıgarası alıp ziyaretine gittim. Cezaevi tellerinin arkasından ağlıyordu. Zavallı ev sahibimi teselli için:

— Üzülme Hasan Efendi, dedim, yirmi iki senedir İstanbuldasın. Artık bir cezaevine de mi girmiyeceksin yahu?... Aldırma, daha çok girer çıkar, alışırsın kardeşim, aldırma...

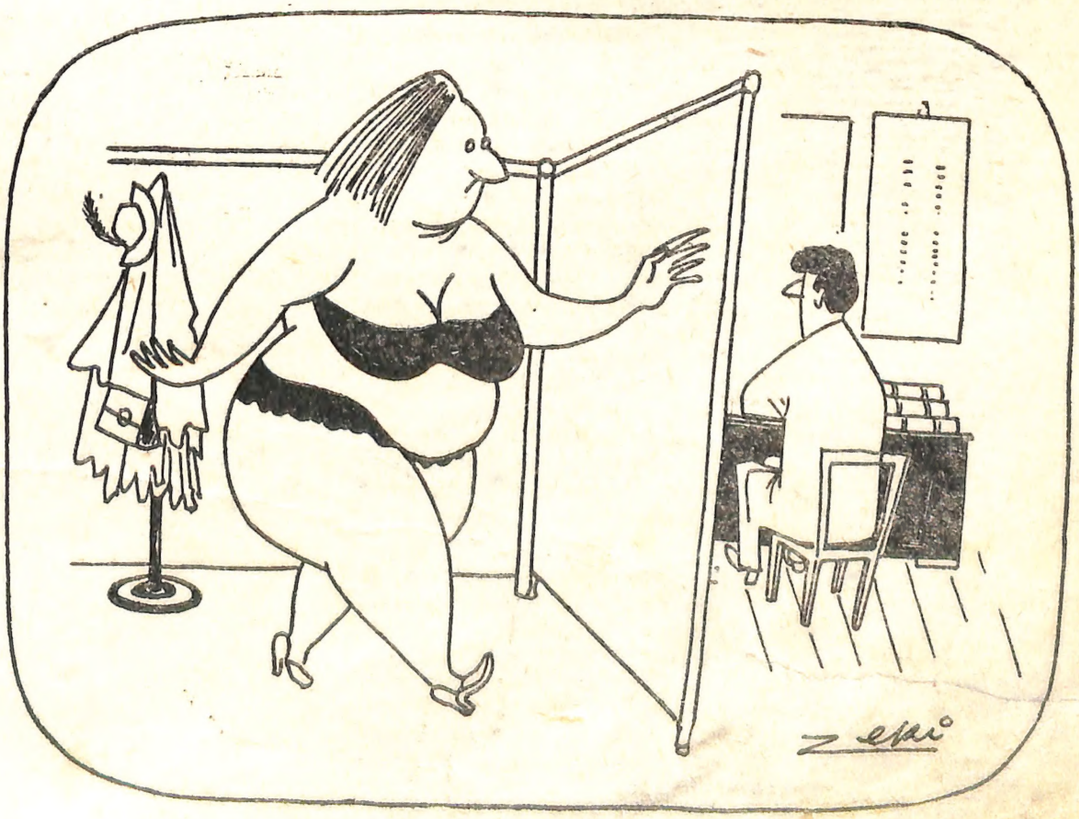

— Soyundum doktor...
— Peki, giyininiz!..

SİNNİ RÜŞTE VÂSIL OLDU...

ALTI kişilik ahlâk zabıtası ekibi gizli çalışan eve baskın verdikleri zaman içerde uygunsuz, uygunlu, yarı uygunsuz vaziyette beş buçuk çift yakaladı. Buçuk çift, tek kadındı, daha müşterisi gelmemiş, çift olmağa vakit kalmadan ahlâk zabıtası onu tek yakalamıştı. O-

dalardan çifter çifter çıkan arkadaşlarının yanında tek yakalanmak izzeti nefsine dokunmuştu. Sanki bu kadar acele edecek ne vardı ki... Yarım saat daha geç baskın verseler, en zengin, en yakışıklı müşterinin kimi seçtiğini görürdü onlar.

Kadınları arabaya doldurup önce en yakın komserliğe götürdüler. Orada kimlikleri soruldu. Sürmeli gözlü, göğüsleri ayva iriliğinde taze bir kız, adının Bağdagül, yaşının on dört olduğunu söylüyordu. Bağdagül diye bir isim hiç duymamışlardı.

Deftere isimleri yazan memur, aç karnına kadın göbeği görmüş gibi ağzı sulanarak:

— Nerelisin? diye sordu.

Küçük kız:

— Posof'luyum, dedi.

Sonra erkekler serbest bırakıldılar, kadınlar muayene ve kontrol için Âhırkapıdaki «Zührevî hastalıklar hastahanesi» ne gönderildi. Hastahanede bir hafta kalan kadınlara gerekli muamele yapıldı. Sıra on dört yaşındaki Bağdagül'e gelince iş zorlaştı. Ayva göğüslü, sürmeli gözlü küçük kız, üç yıl önce Posof'tan ayrıldığını söylüyordu. Komiser:

— Posof nerde Zekâi Bey? diye sordu.

Polis memuru:

— Posof mu? dedi, Posof.. Posof...

Odadaki memurlardan biri:

— Antalya'dan ötede olacak, dedi.

Kızın yaşı küçük, kimsesi de olmadığı için memurlar ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Öbür kadınları kocaları, anaları, babaları, sevgilileri, çalıştığı evlerin patronları gelip teslim almışlardı.

— Memleketine göndermek lâzım.

Son karar bu oldu. Posof'un Kars'ın ilçesi olduğu, Kars'ın en doğu hududunda olduğunu öğrenmeyen kalmamıştı.

Ahlâk zabıtası şefi:

— Belediyeye bir tezkere yazın, dedi.

Elinden böyle bir çok hâdiseler geçen tecrübeli memur dosyadan çıkardığı örneklere bakarak şöyle bir tezkere yazdı:

«İstanbul Belediyesi Yüksek Riyasetine

«Özeti: Randevuhanede uygunsuz bir vaziyette derdest edilen henüz sinnü rüşdüne vâsıl olmamış bir kıza yapılacak işlem hakkındadır.»

«Randevuhane ve genel ev sermayelerinden haraç almakla geçinen Yağsız Recep namiyle maruf bir sabıkalının ihbariyle, sabıkai mükerrere eshabından Sosyete Neriman'ın Şişli Kebaplı Sok. Mambo Apt. 3 cü katında gizlice işletmekte olduğu randevu evine 3.6.946 gecesi saat sıfır sıfır on beşte üç numaralı ve komiser Hüdai Canalır'ın idaresindeki zabıtai ahlâkıyye ekibi tarafından yapılan ânî ve nâgihânî bir baskın neticesinde, randevu hane derunundakilerin hiç birinin firarına meydan ve aman verilmeden dört çift ile bir tek kadın gayet uygunsuz bir durumda ve bir vaziyeti gayri ahlâkıyede ve gayri meşru bir şekilde derdest edilmiş olup, bunların sabıka defterlerine kayıtları işlendikten sonra emrazı zühreviye hastahanesine sevkleri yapılmış idi. Ancak bunların içinde asıl adı Bağdagül olup, namı diğer olarak piyasada Leylâ adını kullanan, henüz sinnü düşdüne vâsıl olmadığı anlaşılan, on dört yaşındaki bir kızın, ailesine teslim edilmek üzere memleketi olan Kars vilâyetinin Posof kazasına gönderilmesi için bir polis refakatine ve muhafazasınra harcırahının «.....» tüzüğünün, mahsus maddesine tevfikan verilmesi hususunda yüksek emir ve müsaadelerinizi derin saygılarımla arz ve rica ederim.»

Şef yazıdaki iki daktilo yanlışını düzeltti. M yerine Ş yazılmış, Mambo apartımanı Şambo apartımanı olmuştu. İki kelime arasına bir de virgül yerleştiren şef:

— Üst makama giden evraka niçin dikkat etmiyorsunuz? dedi.

Müsveddeyi yapan memur biraz kızdı. Orada virgülün hiç münasebeti yoktu, ama sesini çıkarmadı.

Müdür, öbür yazılar arasında bunu da imzaladı. Kayda gitti.

Asıl adı Bağdagül olan Posof'lu Leylâ koridorda bekliyordu. Akşam oldu. Memurlar gidiyorlardı. İlgili memur:

— Bu kızın evrakı ne oldu? diye sordu:

— İmzaya gitti, dediler.

Hastahaneden çıktığının üçüncü günü akşamı akşam paydosunda Leylâ yine koridordaydı. Nöbetçi âmir:

— Ne bekliyorsun kızım? diye sordu.

İlgili memur:

— Randevu evinde yakalandı, dedi, evrakını yazdık, kayda gitti. Memleketine gönderilecek.

On gün oldu, Leylâ'ya iyi kalpli memurlar yemek veriyorlar, o da ufak tefek hizmet görüyordu. Epey iş te öğrenmişti. Şubelere, kısımlara evrak götürüp getiriyordu. Bütün memurların adını biliyordu. Çay, kahve, gazoz söylüyordu.

— Ne oldu bu Leylâ'nın işi?

— Gönderdik, cevap bekliyoruz. Leylâ... Git Tahsin beye, söyle C dosyasındaki Marika Marikapolos'un evrakını çıkarsın, al gel.

İki hafta geçmişti. Aceleci bir memur:

— Tekit yazalım, dedi, Leylâ'nın yazısına cevap gelmedi.

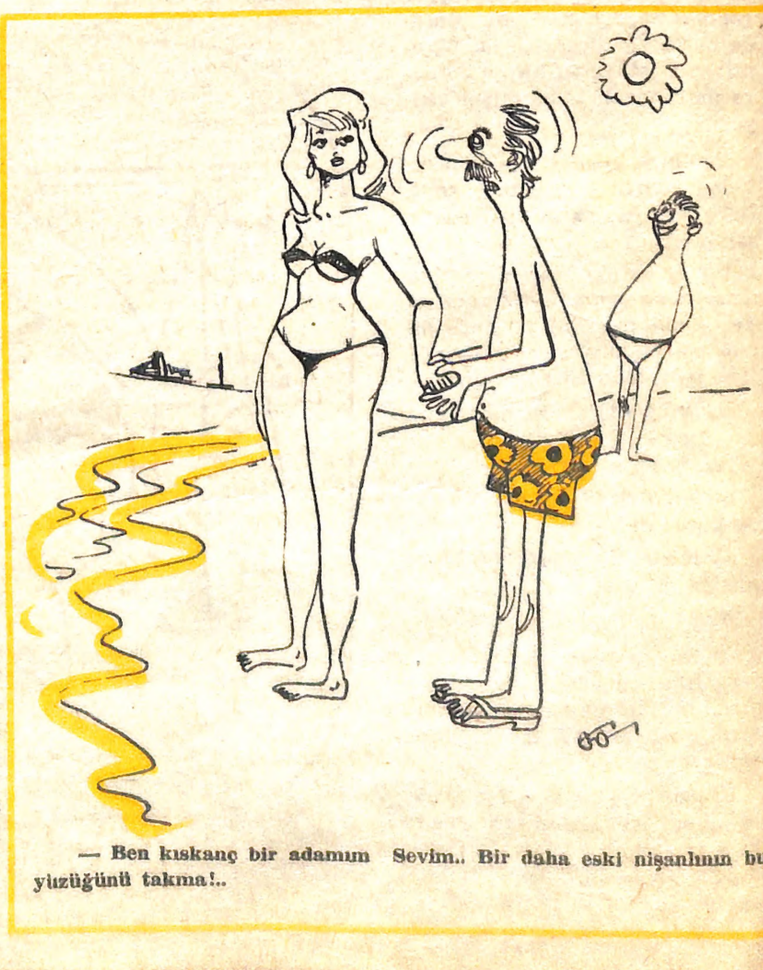

— Ben kıskanç bir adamım Sevim.. Bir daha eski nişanlının bu yüzüğünü takma!..

Belediye'ye Leylâ'nın işi üç kere hatırlatıldı. Leylâ'nın koridora gelişinden bir ay sonra bir memur:

— Müjde Leylâ, dedi, senin evrakına cevap geldi.

Gelen cevap şöyleydi:

Falan tarihli, filân sayılı yazıya cevaptır:

İlişik üç yazınızla maruf randevuculardan Sosyete Neriman Hanım'ın evinde uygunsuz bir vaziyette bulunduğu esnada suç üstü olarak tarafınızdan derdest edildiğini bildirdiğiniz on dört yaşındaki ve henüz maalesef sinnü rüşdüne bile vâsıl olmamış bulunan Bağdagül, namı diğer Leylâ'nın bir muhafız polis memuru refakatinde memleketi olan Kars Vilâyeti şarkiyesinin Posof kazasına kadar izâmı için Belediyemiz bütçesinden harcırâh istendiği anlaşılmıştır. Her ne kadar ..... tüzüğünün C faslı, K bendi dördüncü maddesi bu kabil düşkünlerin Belediyeler marifetiyle memleketlerine kadar gönderilmesini âmirse de, yine tüzük-ü mezkûrun onuncu maddesi H fıkrası, bu nevi eşhasın ancak bir belediye hududundan, mücavir vilâyet belediye hududuna kadar gönderileceğini sarahatan âmir bulunmaktadır. Binaenaleyh merkumenin İstanbul Belediye hudutları haricine çıkarılarak, İzmit Belediyesine teslimini, ondan sonraki işlemin de İzmit Belediyesine aidiyeti cihetiyle Leylâ'ya gereken muamelenin oraca tezekkür edileceği anlaşılmıştır. Ancak, her ne kadar İzmit belediyesi hududuna kadar sevk işi belediyemize terettüp ediyorsa da, son günlerde fazla sayıdaki düşkün ve kimsesizlerin memleketlerine gönderilmek üzere İzmit hududunda bırakılmaları hasebiyle, belediyemizin bu gibi hayır işlerine ayrılmış bulunan tahsisatı tamamen sarfedilmiş bulunduğu cihetle, Sosyete Neriman Hanımın randevuhanesinde gayri meşru bir şekilde cürmü meşhut edilen Bağdagül namı diğer Leylânın İzmit Belediyesine teslim edilmek üzere, vazifeten İzmite giden bir memura veya namusuna güvenilir bir şahsa terfik edilmesini rica ederim.»

Leylâ İzmit'e vazife ile gidecek bir memurun çıkması için dört gün daha bekledi. Sonra İzmit Belediyesine bir yazı yazıldı. Bu yazıda Bağdagül'ün Sosyete Neriman'ın evinde nasıl, ne şekilde, hangi saatte ve ne vaziyette yakalandığı, sonra yapılan bütün işlemler anlatılıyor ve şöyle deniliyordu:

«Adı geçen Leylâ'nın tarafınızca teselüm edildiğinin bildirilmesini rica ederim.

Leylâ'nın ayrılması üzüntülü olmuştu. Ona herkes o kadar alışmıştı ki... Bu ayrılış Leylâ için de acı oldu.

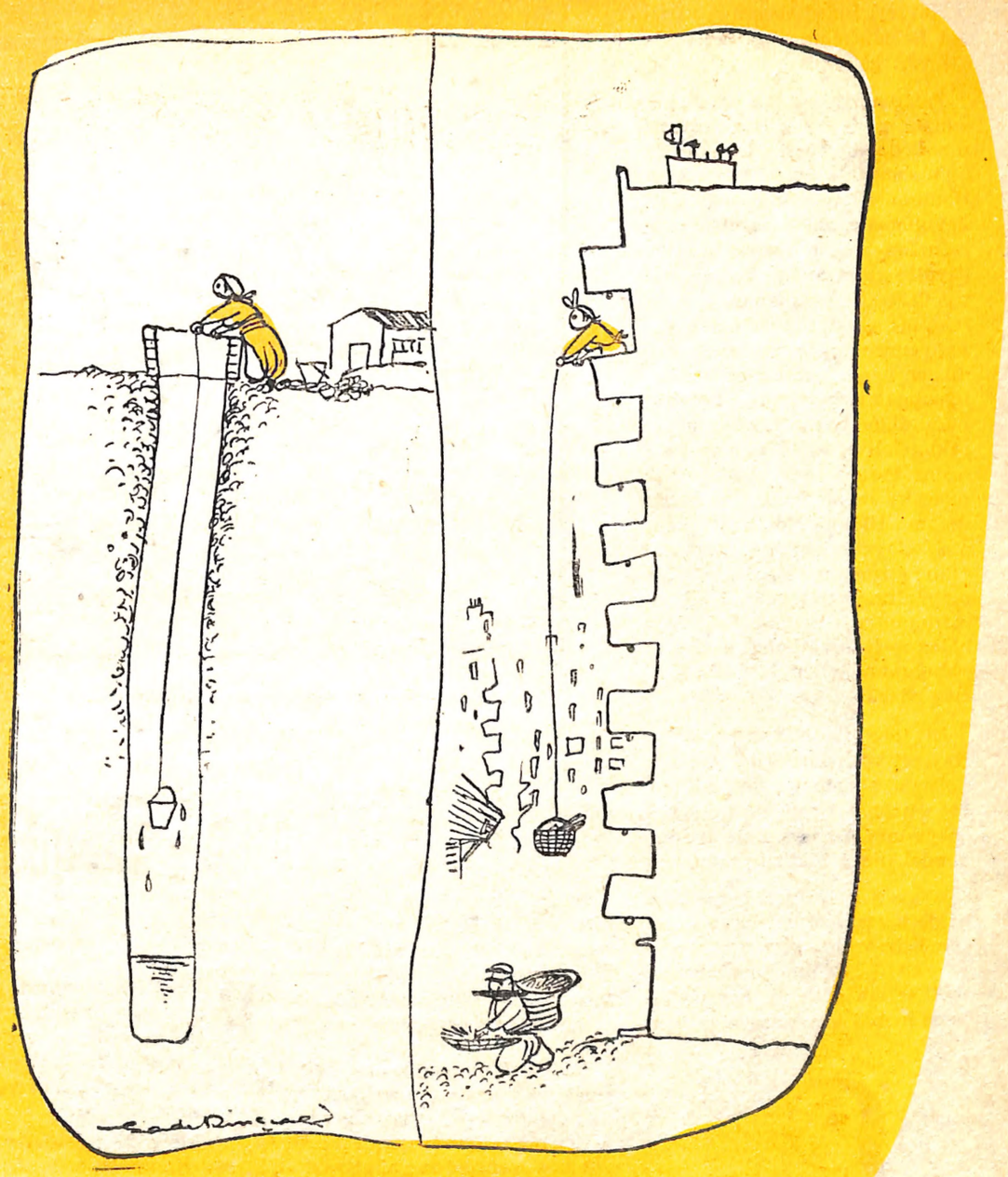

FADİME KÖYDEN ŞEHİRE GELDİ!..

Leylâ bir tomar evrakla birlikte İzmit Belediyesine teslim edildi. Belediye Jandarma Komutanlığına gönderdi. Leylâ tahsisatın çıkması için on beş gün bekledi. On beş gün sonra, Leylâ'nın İzmit hudutlarından çıkarılarak, Bilecik hududunda bırakılması için belediyeden tahsisat çıktı. Bir jandarma ile Bilecik'e geldi. Bilecik'te bir buçuk ay kaldı, beş jandarma karakolu dolaştı. Leylâ'nın evrakı çoğaldığı için, daha önce postayla yollanıyordu. Bir büyük dosya halindeki evrakı Eskişehir Belediyesine gelmişti. Ama kız ortalarda yoktu. Bütün belediye memurları, İstanbulda Sosyete Neriman'ın evinde, ahlâk zabıtasının gece saat sıfır sıfır on beşte yaptığı «ânî» ve «nâgihanî» bir baskınla gayrtle uygunsuz bir vaziyette yakalanan Bağdagül namı diğer Leylâ'yı merakla bekliyorlardı. Onu karşılamak şansı bir gece nöbetçi olan memura düşmüştü.

Eskişehir Belediyesinde de düşkünleri sevk için tahsisat yoktu. Tahsisatın çıkması için Belediyede bekledi. Tahsisat çıkınca jandarmaya teslim edildi. Jandarma kadrosu zaten dardı. Onun için Leylâ karakoldan karakola teslim ediliyor, bu suretle jandarmaların işleri kolaylaşıyordu.

Sosyete Neriman'ın evinde yakalandıktan altı ay sonra Ankara Belediyesine teslim edilmişti. Ankara'dan Kırıkkale'ye gönderildi. Kırıkkale'den Çorum'a mı, yoksa Yozgat'a mı gönderileceği hakkında şüpheye düşüldü. Yolun doğrusu Yozgat'a gönderdi ama, Çorum'da da gayet iyi ve Leylâ'yı çok merak eden bir arkadaş vardı. Leylâ bir vilâyetten öbürüne gitmeden günden güne şişen evrakı daha önce gidiyordu. Yalnız evrak değil, mektuplar da gidiyordu. Bazısı daha iyi himaye edilir diye kızın eline tavsiye mektupları bile veriyordu.

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

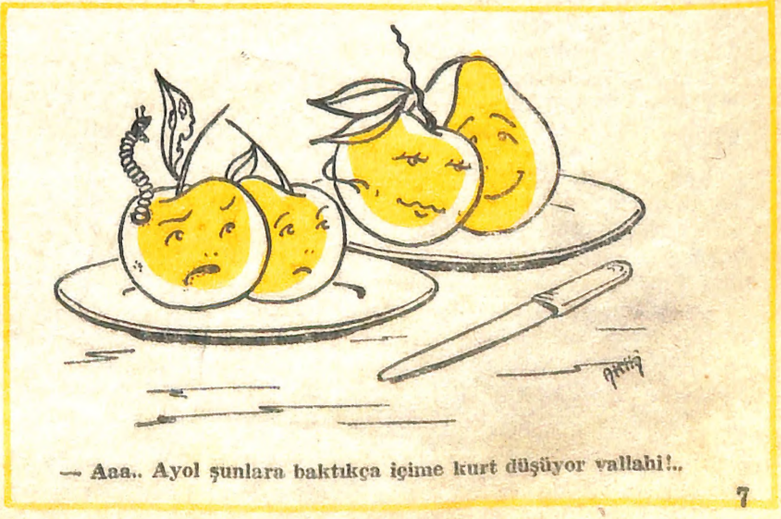

— Aaa.. Ayol şunlara baktıkça içime kurt düşüyor vallahi!..

Kayseri Belediyesinden Yozgat Belediyesine telgrafla şöyle bir yazı gelmişti:

Falân tarihli, filân sayılı yazımızla, geçen sene Haziran ayının üçüncü gecesi İstanbul'da Şişli semtinde Sosyete Neriman Hanımın işletmekte olduğu randevuhanede ahlâk zabıtası tarafından çok münasebetsiz ve gayetle gayri ahlâkî bir uygunsuz vaziyette yakalanarak, memleketine gönderilmek üzere belediyemize teslim edileceği bildirilen henüz sinnü rüşdüne baliğ olmamış bulunan Bağdagül namı diğer bayan Leylâ'nın evrakı geleli üç ay olduğu ve kendisine buraca tarafımızdan yapılacak muamelenin hazırlığı itmam edildiği halde henüz kendisi vilâyetimizin hudutları dahiline girmemiş ve hakkında hiç bir malûmat ta maalesef alınamadığından, bayan Leylâ'nın hâlen nerede ve hangi vaziyette olduğunun âcilen bildirilmesini rica ederim.

Bu telgrafa Bayan Leylâ'nın Kayseri yoluyla değil, Amasya yoluyla şimalden gönderildiği, binaenaleyh Leylâ'ya ait evrak dosyasının Amasya Belediyesine gönderilmesi bildiriliyordu.

Kayseri Belediyesi buna fena halde kızdı. Normal olarak yolun Kayseriden geçmesi icap ederken, Leylâ'nın şimal istikameti tercih edilerek her ne sebebe mebni ise Amasya'ya gön-

derilmesi, belediye bütçesinden fuzulen sarfiyata sebep olunduğundan, kızın derhal Kayseri'ye gönderilmesi isteniyordu. Karşılıklı yazışmalar epey sürdü. İş daha yüksek makamlara şikâyete kadar gitmeden önlendi. Leylâ Kayseri Belediyesine teslim edildi.

Kayseri'ye geleli henüz iki ay ancak olmuştu ki, Sıvas Belediyesi üst üste Leylâ'nın akıbetini sormağa başladı. Daha muamelesi ikmâl edilmemişti. Muamelesi tamamlanıp belediyeden de yolluk çıktıktan sonra, jandarma ile Sıvas'a yollandı.

Sıvas'tan Erzincan'a, oradan da Erzurum'a gitti. Erzurum'da yollar karla kapandığından öbür vilâyetlerdekinden daha fazla bekledi. Tam Kars'a gönderileceği gün Leylâ ortadan kayboldu.

Bütün vilâyet belediyeleri bir birine girdi. Daha sinnü rüşdüne vâsıl olmamış zavallı bir kızcağızı İstanbul'dan sefalet yuvalarından kurtarıp Posof'daki ailesine teslim edememişlerdi.

Leylâ, Erzurum'da kaybolmasından bir hafta sonra, İstanbul'da yine Sosyete Neriman'ın yeni açtığı bir randevu evinde ahlâk zabıtası tarafından yakalandı.

Kaydı yapıldıktan sonra ahlâk zabıtası şefi, bir memura:

— Belediyeye yazın da tahsisat isteyin, memleketine gönderelim, dedi.

Leylâ:

— Yooo, dedi, beni bir yere gönderemezsiniz. Sinnü rüşdüme vâsıl oldum artık. On sekiz yaşımdayım. Çabuk vesikamı verin de gideyim.

B. E. N.

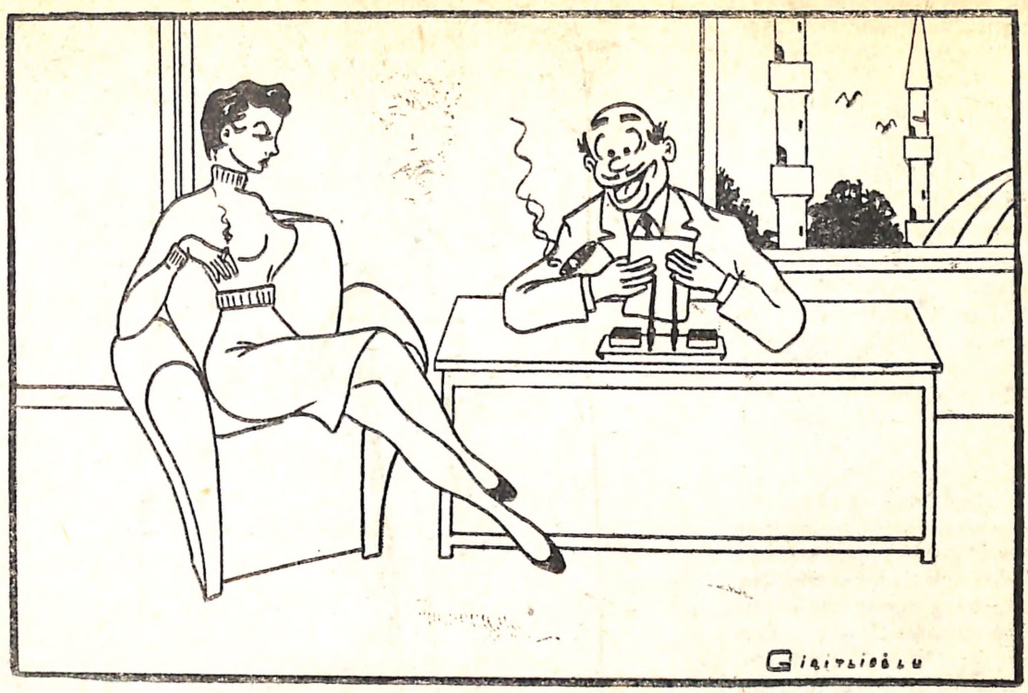

— Affedersiniz, daktilo şahadetnamesini evde unuttum, Bu, plâjda çektirdiğim bir fotoğraf...
— Ziyanı yok!.. Ziyanı yok!...

Sayıklama Yüzünden

★ HİKÂYE ★

RÜSTEM'e Hilton'un «Roofbar»ında tesadüf ettim. Böyle lüks yerlere pek düşmezdi ama, baktım ki (affedersiniz) eşekler gibi içiyor, anladım: mutlaka bir derdi vardı...

— Merhaba Rüştü, dedim. Ne zamandır görüşemiyoruz...

Bana, bulanık gözlerle baktı. Sanki gördüğünden, gördüğünün ben olduğumdan emin olmak istiyordu. Sonra birdenbire kendini boynuma atarak boşandı:

— Nerelerdeydin... Sen olsaydın bana bir akıl verir de benim bu hallere düşmeme yol açmazdın hiç olmazsa... Ah seni vefasız, seni alçak...

Bu sarhoş ağızlarını çok dinlediğim için aldırmadım ama, Rüstem gibi aklı başında, kellesi kulağı yerinde bir dostumun bu hallere düştüğüne pek acıdım. Muhakkak bu işin içinde bir şeyler dönmüştü.

— Ne oluyorsun ulan? diye sordum. Nedir mesele...

— Karım beni aldatıyor. Muhakkak boşanacağım.

— Sen zaten boşanacağın kadar boşanmışsın. Bırak şu zıkkımı da anlat. Kiminle aldatıyor karın seni?

— Vallahi daha bilmiyorum... Bilmek de istemem. Sen söyle ama, sen olsan, aldatılmış bir koca sıfatiyle...

— Höst, ağzını topla...

— Gördün mü ya? Bilmek istermisin karının seni kiminle aldattığını?

— Bırak şimdi bu lâfları. Beni bırak da kendini anlat...

— İnsan bir felâketi nefsinde tatmadıktan sonra onun lezzetindeki acılığı pek farketmiyor kardaşçağızım... Ahhh, ah...

— Yahu, bırak şu beğlik ahları ofları da anlat...

— Anlatıyoruz ya be birader... Karım beni aldatıyor.

— Kiminle olduğunu biliyorsun ama...

— Deli olmadım daha kardaşçağızım ki gidip karım senin koynuna burada mı giriyor diye elâlemin evinde araştırma yapayım.

— O halde nerden biliyorsun seni aldattığını?

— Kör kör parmağım gözüne...

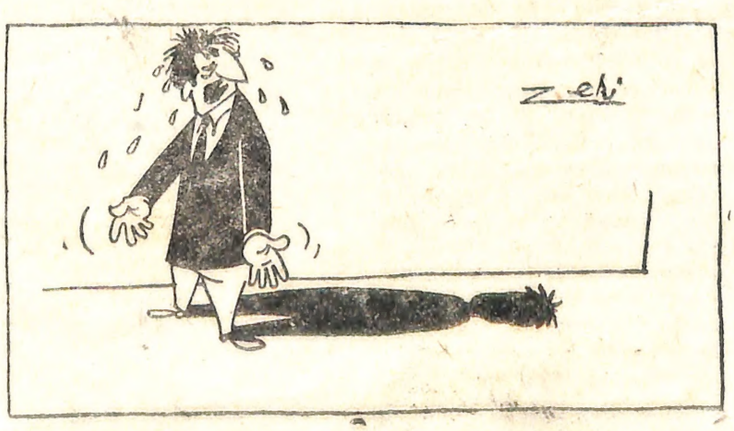

Sarhoş — Yahu, gir koluma da beraber gidelim!..

Bundan daha sağlam bilgi olamaz ki? Kendisi söylüyor!

Duraladım. Parmağım ağzında kaldı doğrusu. Hiç bir kadının böyle kendisini aldattığını kalkıp kocasına söylediğine şahit olmamıştım. Ne görmüş, ne duymuştum böyle şey!

— Bak, dedim, buna akar sular durur... Demek şimdi gidip sorsan, hemen kim olduğunu da seni nerede aldattığını da söyliyecek...

— Ne münasebet... Söyler mi hiç? Hemen inkâr ediyor. Zaten ben de onun için güç durumda kalıyorum ya... Ne zaman sorduksa, yani ben ve avukatım, hep inkâr etti. Böyle şey yoktur, diyor.

— Sen saçmalıyorsun ama... Hani söylüyordu kendisi?

— Vallâhi söylüyor ama, rüyasında... Daha doğrusu uykusunda... Sayıklıyor. Meselâ: «Eyvah, kocam geldi, basıldık, yakalandık, Kaç sevgilim» gibi lâflar ediyor.

— Sen deli misin be? İnsanın uyurken söylediği şeylere bakıp da hakkında hüküm verilir mi? Ya okuduğu bir kitabı, gördüğü bir piyesi sayıklıyorsa?

— Keşke öyle olsa... Keşke...

Dertli oğlanı öyle bıraktım. Hâdise cidden korkunçtu. Eğer kadın sahiden kocasını aldatıyordu ise, bunu uykusunda anlatması bir felâket; aldatmıyor idiyse, bu sefer daha büyük bir felâketti. Herhadle ikisini de hayatı cehen neme dönmüş olsa gerekti.

Yalan olmasın ama, aradan bir kaç ay geçti galiba. Gene «Roof-bar»a yolum düştüğü bir gece, bizim Rüstem'i görmiyeyim mi? Fakat oğlanda ne değişiklik, ne değişiklik. O aldatılan kocaların sümsük halinden kurtulmuş. Pırıl pırıl, ışık saçıyor. Gece eşekler gibi (affedersiniz) içiyor ama, keyifle...

— Ne haber? diye âdeta üstüne atıldım.

— Neyi sorduğunu biliyorum, dedi. Boşandık azizim, boşandık. Hem de reddi imkânsız delîller karşısında...

— Ya... Nasıl becerdin bu işi?

— Nasıl mı? Resmi bir usulle. Mahkemeye müracaat ederek...

— Hayır, yani deliller...

— Ha, medeniyet sayesinde... Birader bilmezsin nasıl bir medeniyet asrında yaşadığımızı... İnsan her türlü icattan sırasında faydalanmalı... Sana karımın geceleri sayıkladığını söylemiştim, değil mi? Yatak odasına bir ses alma cihazı yerleştirdim. Bir kaç hafta sırtsıra sayıklamaları kaydettirdim bu âlete... Sonunda o alçak herifin adı da, adresi de, tesbit olundu. Tabiî kimse itiraz edemedi... Ben de kurtuldum. İçsene benden bir kadeh de sen?

— Hikâyeci —

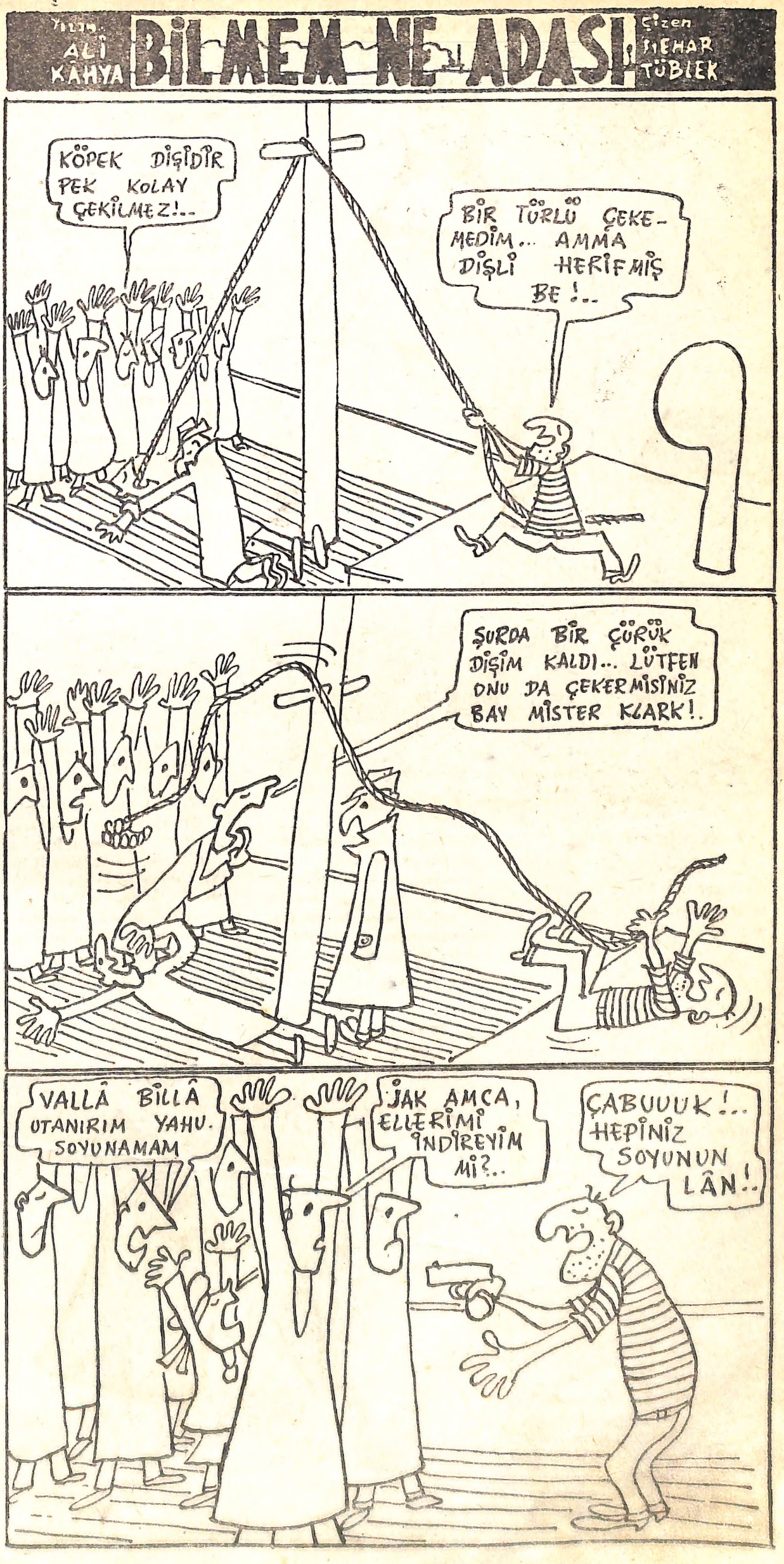

DÜNYADA 310 MİLYON ÇIPLAK VAR!.. (Gazeteler)

— Çok şükür, bizim giyecek bir şeyimiz var!..

AFFEDERSİNİZ

Kamptaydılar. Lâkin bir çadırın önü, ziyadesiyle kalabalıktı. Hem de hep erkekler. Biri arkadaşına sordu:

— Ne oluyor burada?

— Sorma azizim, dedi öteki. İçeride genç bir kadın yatıyor. Hepimiz bir kere sırayla çadıra yanlış giriyoruz ve özür dileyip çıkıyoruz...

☆

DEĞİL Mİ YA?

Adam deliye dönmüştü:

— Kadın, kadın... diye gürledi. Hem benim karım olasın, hem de o fotoğraflı, diktafonlu randevu evinde işin neydi? Ne haltetmeğe gittin?

— Merak ettim ayol... Tabii oraya da yalnız gidecek değildim ya..

☆

NE DERDİNİZ?

Parkta, iki sevgili, bir sıraya oturmuşlardı. Lâkin müz'iç bir dilenci, bir türlü yanlarından uzaklaşmıyordu. Nihayet

Tpelerinde dikilen burnu havada garson iza hetti:

— Antrkotle kontrfile arası, şnitzel sistemi Macar rostosunun gulaş salçasiyle bol mayonezlenmiş presto profilinden yapılan bir spesyaliste...

SENİ BEKLEMİYORUZ!

Kocası uzun bir seyahate çıkmıştı. Genç kadın aylarca bekledi. Nihayet ona şöyle bir mektup yazdı:

«Sevgili oğlum,

Sana oğlum diye hitap etmeme şaşma.

Seni aylarca bekledim. Baban da bekliyordu. Bir türlü gelmedin. Karar verdik ve onunla evlendik. Şimdi ne ben, ne de baban seni beklemiyoruz. Gözlerinden öperiz.»

☆

DALGINLIK

Delikanlı, Gülhane parkında sıralardan birine yaklaştı. Genç kızın önünde eğildi:

— Hoş geldiniz.. dedi. Teşekkür ederim...

— Neye teşekkür ediyorsun?

— Tanımamazlıktan gelmeyin canım. Tam geçen hafta bugün için burada bana randevu vermiştiniz. O genç kız siz değil miydiniz?

☆

ÇARE YOK

Semiha kocasına:

— Bak şekerim, akşama... dedi ama, sözünü tamamlıyamadı. Telefon çalmıştı. Şirketten arıyorlardı. Kemal boyuna telefona izahat verdi ve:

— Zaten geliyorum, beklesin biraz.. diyerek fırladı gitti.

Büroya oturur oturmaz sekreteri bir meseleyi izaha boş yere uğraştı ama, Kemal boyuna telefonda karısını dinliyordu. En sonunda:

— Canım, dedi, bunları bana evdeyken söyleseydin ya.... Dur, hemen geliyorum...

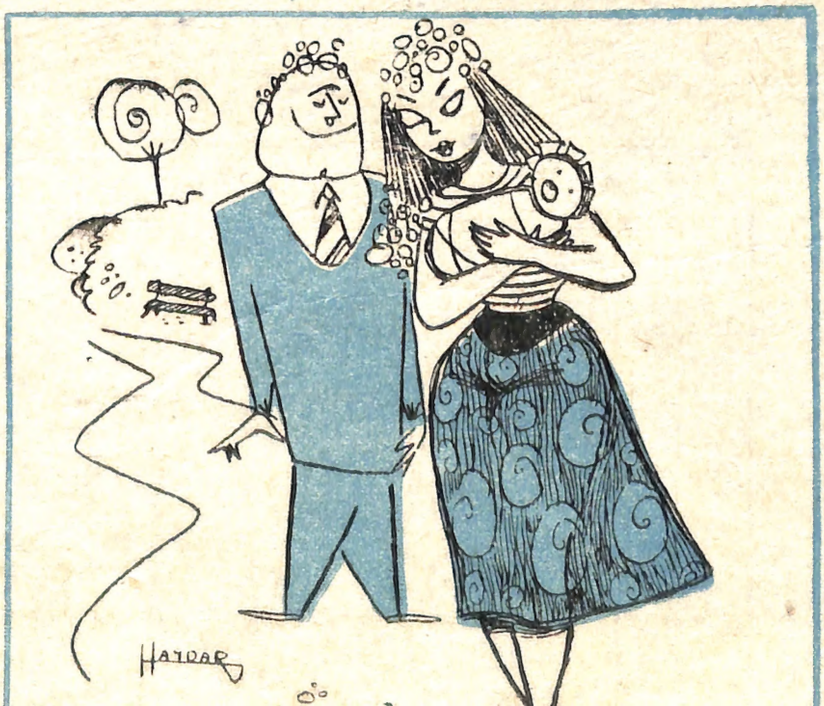

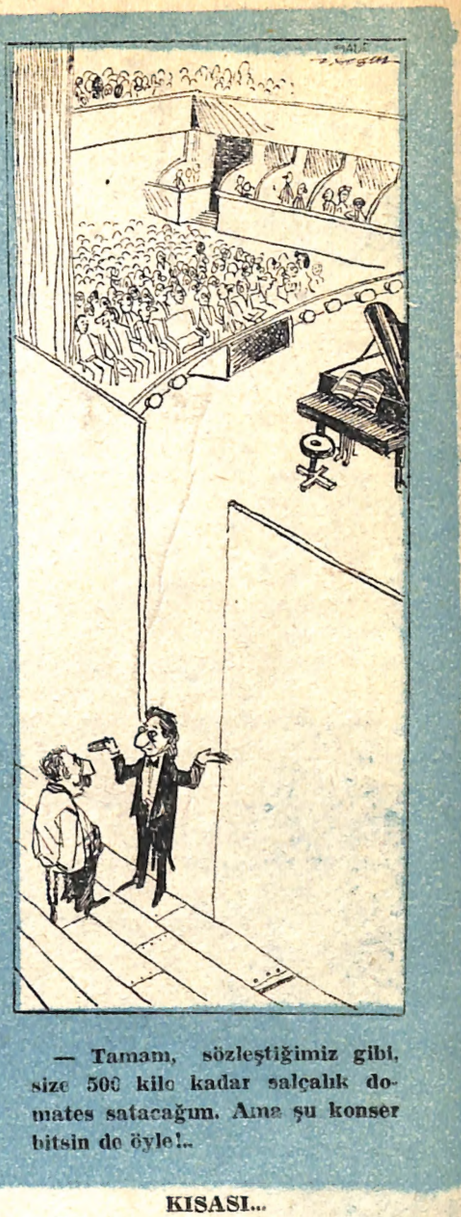

— Tamam, sözleştiğimiz gibi, size 500 kilo kadar salçalık domates satacağım. Ama şu konser bitsin de öyle!..

KISASI...

Yine o lüks lokantada yemek yiyen bir müşteri, sebze çorbası istemişti. Çorba gedli. Daha bir kaşık alır almaz, müşteri kâseyi kaptığı gibi, garsonun tepesinden aşağı geçirdi. Beriki istifini bozmadı:

— Anladım paşam, dedi, çorbanın tuzu fazla yine...

☆

BASİT MESELE

Gayet şık lokantaydı. Beyoğlunda yeni açılmıştı. Bizim züppeler gibi, onlar da üç arkadaş, buraya yemeğe gittiler. Biri listeyi aldı. İncelemeğe başladı:

— Sormakot komple... Bu da nesi?

☆

KOLAYI VAR

Baba gayet dertliydi. En yakın dostu bildiği Mehdi'ye kısaca vakayı anlattı:

— Benim kız, dedi, kendi kızım, apartıman kapıcısiyle kaçtı...

Mehdi sâkin sâkin onu teselli

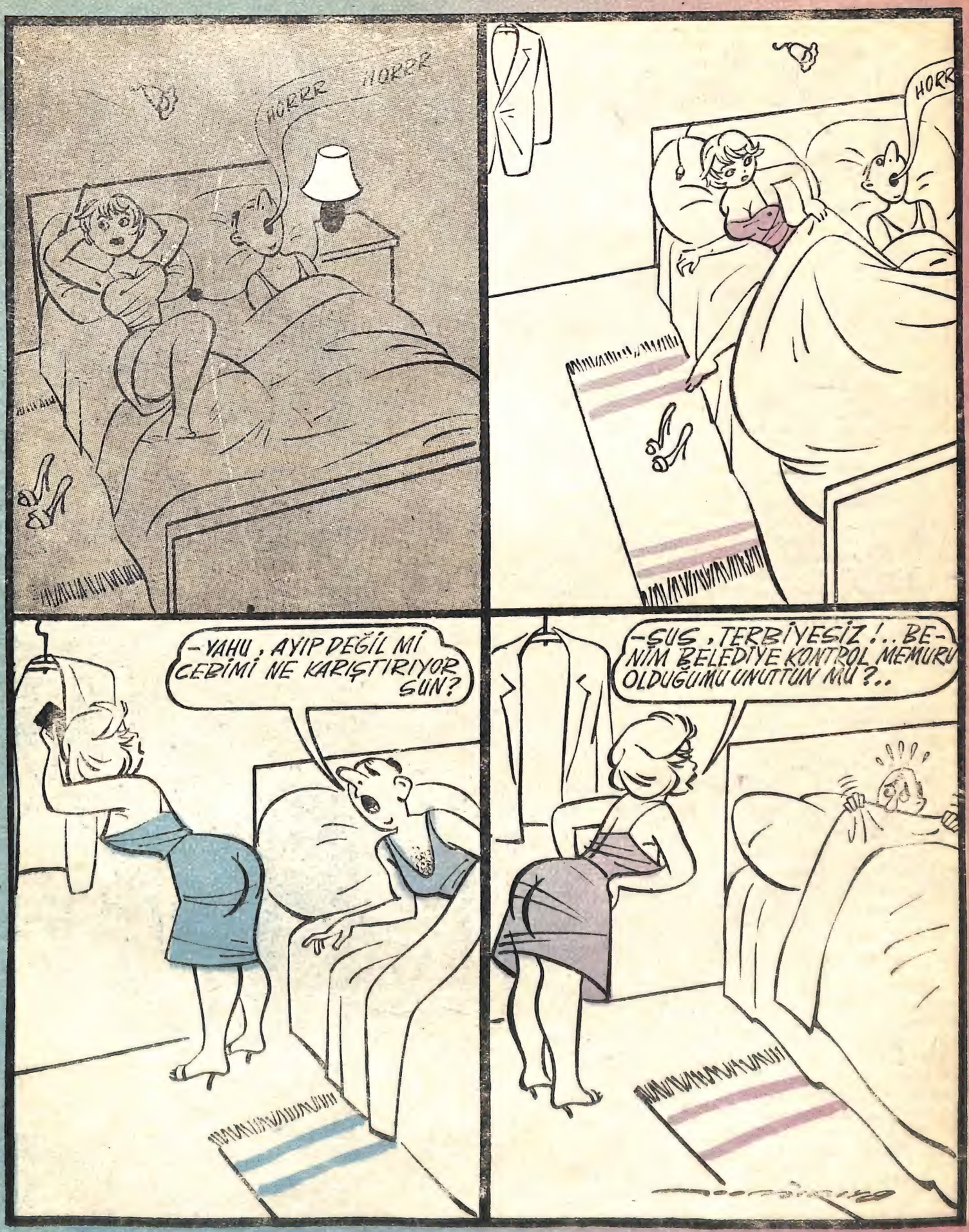

Belediye zabıtası için kadın memurlar alınacak!

— Gazeteler —

«SİRAMASKOP» ADLI YENİ BİR KABARTMA FİLM YAPILDI.. (Gazeteler)

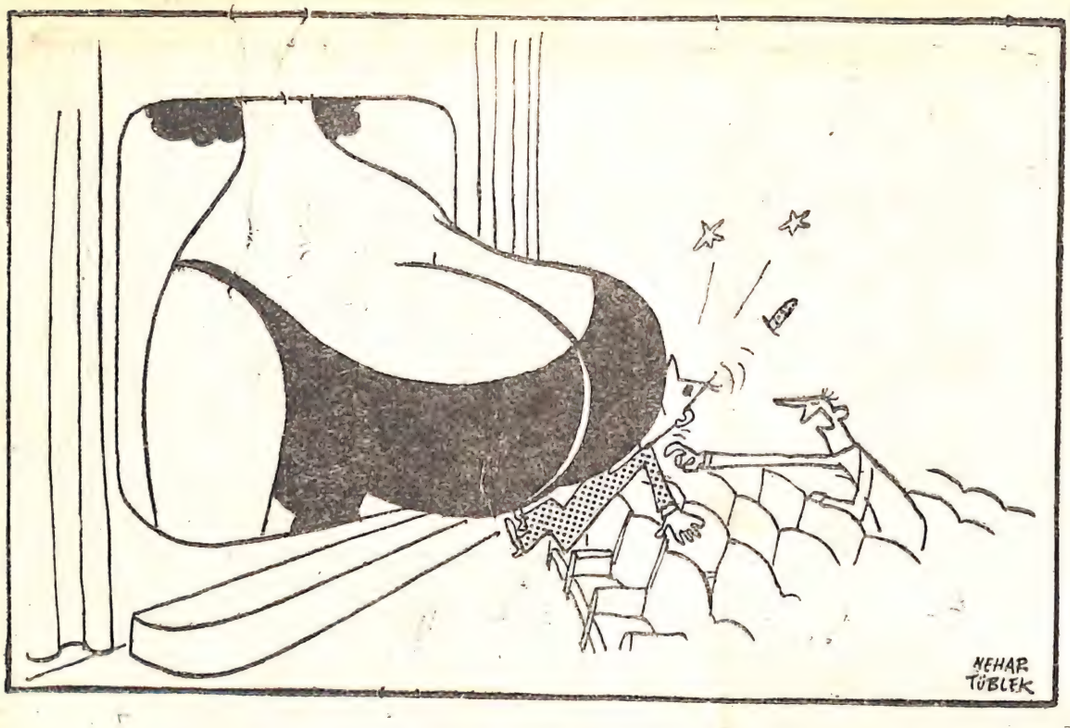

— Ben sana kabartma filmde ön sıralarda oturma demedim mi?..

MEKTUP ÖRNEKLERİ I

BAYRAMDA TEBRİK MEKTUPLARI

★ Gönderen : Postacı POSBIYIK ★

Eskiden «Münşeat» denilen içinde mektup örnekleri bulunan kitaplar vardı. Zamanımızda insanlar her ne kadar kitapsız ve mektupsuz iş görüyorlarsa da biz her ihtimâle karşı bazı okurlarımız yararlanırlar diye bayramda yazılan mektuplardan bir örnek veriyoruz.

Altı senedir Hukuk Fakültesinin birinci sınıfına kayıtlı, çok değerli bir gencimizin Adana'daki «muhterem pederi» ne yazdığı bayram tebriki mektubudur:

Pek muhterem ve sevgili Pederime,

Uzun zamandanberi mektup yazamadığım için sizlere karşı ne derecelere kadar mahçup olduğumu tariften âcizim. Eğer başıma gelen felâketlerin ne kadar büyük olduğunu bilmiş olsaydınız, o sizin müşfik peder kalbiniz sızlar ve mahdumunuza acıyarak hak verirdiniz. Yoksa hiç bir zaman ben sizleri aslâ unutmuş değilimdir.

Malûmunuz olduğu veçhile, geçen bayram apandisit denilen hastalığa tutulmuş olup, ameliyat olmaklığım için âcilen tel havâlesiyle 800 lira çıkarmanızı bildirmiştim. Bana derhal 800 lirayı tellemiştiniz. Ben bundan yirmi gün sonra tekrardan apandisite tutulup ta, yine ameliyat olmak için sizden 800 lira tellemenizi istediğim zaman, mahdumunuzun zavallı kalbini kıracak bir cevap yazmıştınız. Bu cevabınızda: «Ben Belediye doktoruna sordum, insan iki defa apandisit olmazmış. Sen pederini enayi mi belledin?» diye yazıyordunuz. Muhterem pederim, o nasıl lâf? Hiç ben muhterem pederimi enayi beller miyim? Benim pederim enayi olursa ben enâyi zâde enâyi olmaz mıyım? Bunu hiç bir zaman aslâ kabul edemem. Siz bir kasaba doktorunun lâfına kanıp ta benim kalbimi ne diye kırıyorsunuz? Bir insanın kaç defa apandisit olacağını o-ran bir garip belediye dokto-ru mu bilir, yoksa buradaki, iki dakikalık vizitaları kırk lira olan koskoca doktorlar mı bilir? Buradaki birinci sınıf apandisit mütehassısına belediye doktorunun dediğini söyleyince apandisit mütehassısı kızarak:

— İnsan ne kadar isterse o kadar apandisit olur, kim karışır, dedi. O hangi belediye doktoruymuş, adresini ver de elinden diplomasını alayım, dedi.

Ben yine, yüreğim götürmedi, acıdım da adını vermedim.

Muhterem babacığım, eğer insanın iki kere apandist olmıyacağına hâlâ inanmıyorsan sana şunu söyliyeyim ki, ben bunu bilmiyordum. İnsanın iki defa apandisit olmıyacağını bilseydim, hiç böyle şey yazar mıydım? İşte Tıp Fakültesine göndermeyip te beni hukuka yazdırmanızın cezasını çekiyorum.

Fakat ben sizin bana para yollamanız için o kadar çok hastalandım ve ameliyat oldum ki, bildiğim hiç bir ameliyat kalmamıştı. Sonra da sizden daha önce apandisit için para istediğimi unutmuş. Eğer bilseydim, tekrardan apandisit için para ister de, göz göre göre hâşâ huzurdan siz muhterem pederimi enâyi yerine kor muydum? Şunu da söyliyeyi mki, karnım yarılınca hakikaten apandisit olmadığım anlaşıldı ve yüreğimden kafam kadar bir dert çıkardılar. Eğer görseniz, bu koca derdin içime nasıl sığdığına şaşar kalırdınız.

Her neyse... Bereket versin ikinci sefer apandisit ameliyatımda annem 800 lirayı gönderdi de, ben de ihtiyacımı gördüm.

Muhterem pederim, beni kalbimden vuran gönderdiğiniz mektubunuzda: «Bu nasıl iş? Sen oraya okumağa mı, yoksa ameliyat olmağa mı gittin? Altı senede yirmi altı defa ameliyat oldun» diye yazıyorsunuz. Haklısınız. Ama biraz beni dinlerseniz, benim de haklı olduğumu anlarsınız.

Muhterem pederim, ben diyorum ki, insan her zaman İstanbula gelemez. Ben hazır bu İstanbula gelmişken, bir iyice ameliyatla bütün dertlerden kurtulayım. Artık ondan sonra hiç ameliyat olmam. Muhterem Pederim, yine mektubunuzda: «Bu ne bitmez hukukmuş, altı senede hâlâ bir avukat olamadın» diyorsunuz. Kabahat benim değil. Bu Maarif Vekâletiynen bir türlü başa çıkılmıyor. Ben tam hukuku bitiriyorum, Maarif Vekâleti bu Hukuk Fakültesini bir sene daha uzatıyor. Bir türlü başa baş gelemedim. İşte o sebepten pek muhterem pederim, bir türlü yetişip hukuku bitiremiyorum. Yoksa ben çok çalışıyorum. Hattâ talebe yurdunda gürültü patırtı oluyor diye, başımı dinleyip, daha iyi çalışayım diye Beyoğlunda Tarlabaşında bir apartımana pansiyoner taşındım. Şimdi yalnız gündüzleri değil, geceleri de sabahlara kadar durmadan çalışıyorum. Çalışmaktan iğne ipliğe döndüm. Mahdumunuzun hâlini görseniz, o sizin yufka peder yüreğiniz dayanmaz.

Muhterem Pederim, yalnız size çok mühim bir ricam var. Göndermekte olduğunuz ayda beş yüz lira yetişmiyor. Çünkü hayatta muvaffak olmak için burada Profesör Tongusyan'dan dans dersi aldığım gibi, ayrıca hususî dersler de almaktayım. Bundan başka, insan çalışmaktan yorulup ta biraz kafasını dinlemek için bir gazinoya gidip iki kadeh içse, elli liradan aşağı çıkamıyor. Hayat şartları burada çok ağırlaştı. İşte bu sebeptendir ki, arada sırada ame-

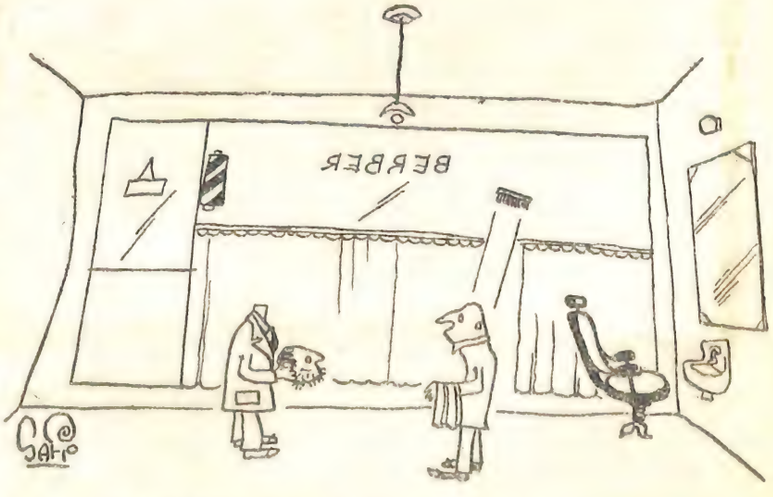

— İşim acele, şuna bir sinek kaydı yap, dönüşte alırım!..

MÜNİF FEHİM

Ressam Münif Fehim, damarlarında sanatkâr kanı taşıyan bir ailenin oğludur. Türk sahnesinin büyük üstadı Ahmet Fehim efendinin oğlu.

Münif, tekniği çok kuvvetli, fırçasına hâkim bir mecmua ressamıdır. Gölgeler ve ışıklarla onun kadar ustaca oynayan başka bir isim hatırlamıyoruz.

O, pek mahir bir ressam olduğu kadar, mükemmel bir karikatüristtir de. İstanbul manzaraları içinde canlandırdığı yerli tipler hâlâ rakipsiz yaşıyor.

Eski şiirlerin medlûlleri bütün incelik ve zarafetiyle ancak onun kaleminde canlanmıştır.

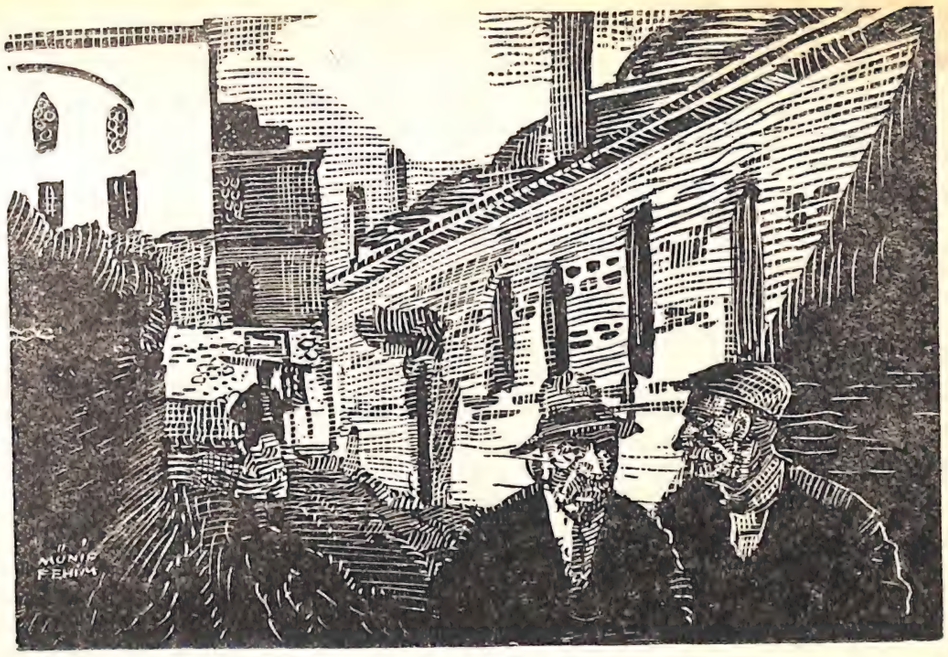

Ahırkapıda bir tütün deposunda çalışan 800 işçiye yol verildi.. — Gazeteler —

İşçi — Bize âdeta hayvan muamelesi ettiler...
Arkadaşı — Belli... Depoyu bile Ahırkapıda yapmışlar!..

— Hayat sigortasına mı yazıldın?.. Bu yaşta acelen ne?..
— Haberin yok mu? Nişanlandım!..

— Mecliste Demokratlar amma da çok sual soruyorlar...
— Bırak sorsunlar, bilmediklerini öğrenip onlar da yetişecek!..

liyat olup sizden para istemek mecburiyetinde kalıyorum. Bu ameliyatlar çok tehlikeli. Eğer mahdumunuzun bir doktor bıçağı altında vefat etmesini istemiyorsanız, gönderdiğiniz aylığı arttırınız. Memur maaşlarına ikramiye de verdikleri halde siz bana ikramiye göndermediniz. Size üzülerek acı bir haber daha vereceğim. Bu bayram günü kırk bir buçuk derece ateşle yatakta yatıyorum. Ateşten sayıklarken bir yandan da size bu mektubumu yazıyorum. En yüksek doktorlar muayene ettiler. Böbreklerimde taş, safra kesesinde kum, mesânemde çakıl buldular. Fazla çalışmaktan hem kanım, hem beynim sulanmış. Doktorlar, eğer on güne kadar ameliyat olmazsan ölürsün dediler. Öldüğüm bir şey değil, bu gurbet ellerinde sizin hasretinizden yanarak ölmek istemiyorum.

Muhterem Pederim, eğer mahdumunuzun inleye inleye can çekişmesini istemiyorsanız, iki bin lira ameliyat parasını acele tellemenizi derin saygılarımla rica eder, annemin ve sizin bayramınızı tebrik ile hasretle ve kırk bir buçuk hararetle ellerinizden öperim.

Şâyet, ameliyat parası gönderemiyecek olursanız, hakkımı helâl etmenizi de rica ederim.

Sevgili Mahdumunuz
Mahmut MEŞELİ

GEVEZE!

HER zaman söylerim, biz kendimizi bir türlü yabancılara tanıtamıyoruz.. Bu iş böyle olmaz. Bunun bir yolunu bulmalıyız. Fransa'ya sümüklü böcek satmakla, İtalya'ya kaplumbağa, Almanya'ya kurbağa satmakla kendimizi tanıtmış olmayız. Yabancılar asıl bizim iç değerlerimizi öğrenmelidirler. Bizde bir takım, öyle huylar var ki, dünyada hiç kimse bu bakımdan bize yetişemez. Rekor daima bizdedir. Böyle olduğu halde, gazetelerde ikide birde, bir İngiliz'in üç gün sırık üstünde durarak, dünya sırık üstünde durma rekorunu kırdığını, yahut bir Almanın dünya oburluk rekorunu, bir talyanın açlık rekorunu kırdığını okuruz. Sizi bilmem, benim bunlara çok canım sıkılıyor. Bir yandan yabancılar bizi tanısın diye avuç dolusu para harcarız, bir yandan da direk üstünde durma rekorunu elâleme kaptırırız. Olur mu böyle şey?.. Biz ortada dururken, bir İngilizin sırık üstünde durma rekorunu kırması ne haddine?.. Biz varken İngiliz de kim olurmuş? Bizim en acemimiz bile, değil direk üstünde, en yağlı, en sivri kazık üstünde bir ay durur da, bananısın demez. Ama alçak gönüllülüğümüzden bunu hiç kimseye ilân etmeyiz. Bizim için kazıkta durmak bir hüner değil ama, gel gör ki, yabancılar bunu bir marifet sanıyorlar.

Gelelim oburluğa... Onda da bizim yanımızda kim olsa yaya kalır. Bir Alman üç hindi yemiş, bilmem ne kadar tatlı yemiş. İş mi bunlar? Bizde deveyi hamutuyla yutan, mandayı nallarıyla yiyen öyle mütevazi vatandaşlar, öyle iştahlı filler vardır ki, bunları yiyip yutup, silip süpürdükten sonra, hafif bir sabah kahvaltısı etmiş gibi yalanırlar:

— Bugün hiç iştahım yok, derler.

Rica ederim, bu ne alçak gönüllülüktür.

Yine gazetelerde okuruz, bir İtalyan fakiri mezara girip bir hafta bir şey yememiş. Bir işmiş gibi bunu söylemeğe insan utanır. Kira vererek bodrumlar da oturan öyle Türk fakirleri vardır ki, dünya açlık rekoru kıran İtalyan fakiri onun yanında Ağa Han kadar zengindir. Ama hiç biri övünmez.

Gazetede okudum, şimdi de bir Irlandalı dünya gevezelik rekoru kırmış. Acaba ne yapmış, neler söylemiş, ne kadar konuşmuş da bu rekoru kırmış. Söylesem şaşarsınız, topu topu yüz otuz üç saatçik konuşmuş. Hem de dudakları patlamış. Biz de kadınlar sokak kapısında:

— Allaha ısmarladık.
— Güle güle, yine buyurun.
— Siz de bize buyurun.
— Bunu saymam, yine beklerim.

— Rahatsız ederiz. Teyzene selâm söyle.

Dedikten sonra yüz otuz üç saat değil, üç yüz otuz üç saat konuşurlar. Hele bizim bir de bitmez tükenmez, sonu gelmez dâvalarımız vardır. Örneği: su dâvası, süt dâvası, sinek dâvası, yol dâvası Ya savaşlarımız? Veremle savaş, gürültüyle savaş kabzımalla savaş, celeple savaş. Bunların bir teki için bile değil öyle yüz otuz üç saat, yüz otuz üç senedir konuşur dururuz da, yine de şu alçak gönüllülüğe bakın. Rekor lâfı etmeyiz..

Baylar! Artık bu içimize kapanıklıktan kurtulalım, kendi değerlerimizi bilelim ve başkalarına bildirelim. Kendimizi yabancılarla tanıtma işini yalnız aslan pehlivanlarımıza bırakmı yalım, aslanlarımız çok yoruluyor.

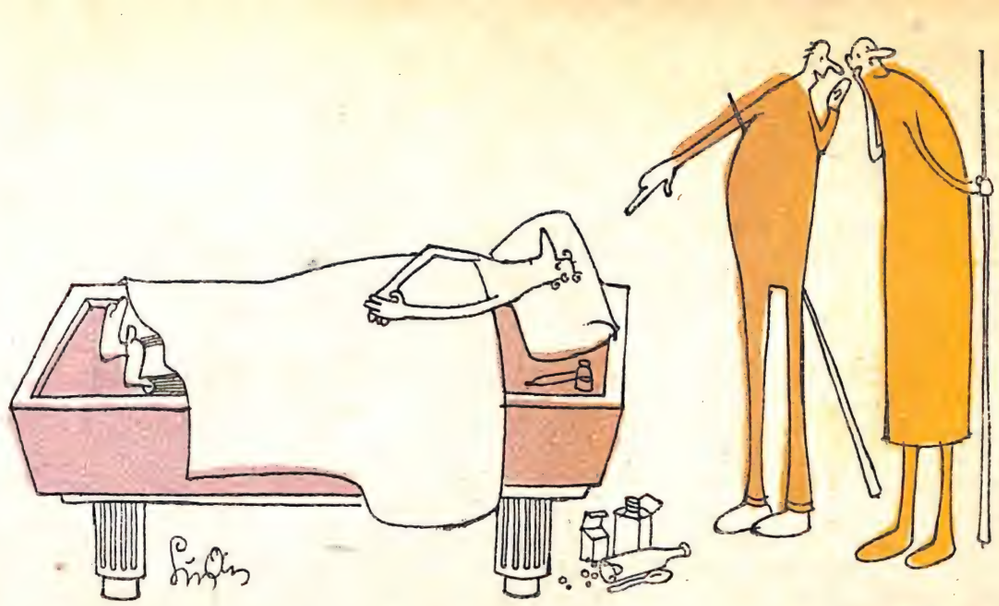

— BİLARDO HASTASIDIR!..

☆

EVLÂT!

Akıl hastalıkları doktoru, koğuşları geziyordu. Hasta bir kadının kucağına ufak bir sandalyeyi alıp çocuk hoppalatır gibi hoplattığını ve bağrına basıp öptüğünü görünce dayanamayıp güldü.

Hasta kadın ona ters ters baktı ve:

— Oğlumu beğenmiyor musun, bak yarın büyüyüp kocana bir kanape olduğu zaman görürsün,.. dedi.

☆

ZEVKSİZ ADAM!

Çirkin ve huysuz ev hanımı, yeni aldığı genç ve güzel hizmetçiye öğüt verir:

— Bizim bay senden ne istersе, bana danızmadan yapma, çünkü çok zevksiz bir adamdı.

Hizmetçi tasdik etti:

— Öyle hanımcığım, yanınıza ilk geldiğim gün bunun farkına varmıştım!

☆

BİR MİSAL

Bir mecliste fizyonomiden bahsediliyordu. Bu işte ihtisası olan birisi:

— Size bir misal: Sarışın kızlar, başkalarına nisbeten daha kibar ve hassastır.

Orada bulunan bir harp zengini sözünü kesti:

— Boş lâf... Bizim hanım siyah saçlarını sarıya boyamıştı. Hiç ah lâkı değişmedi..

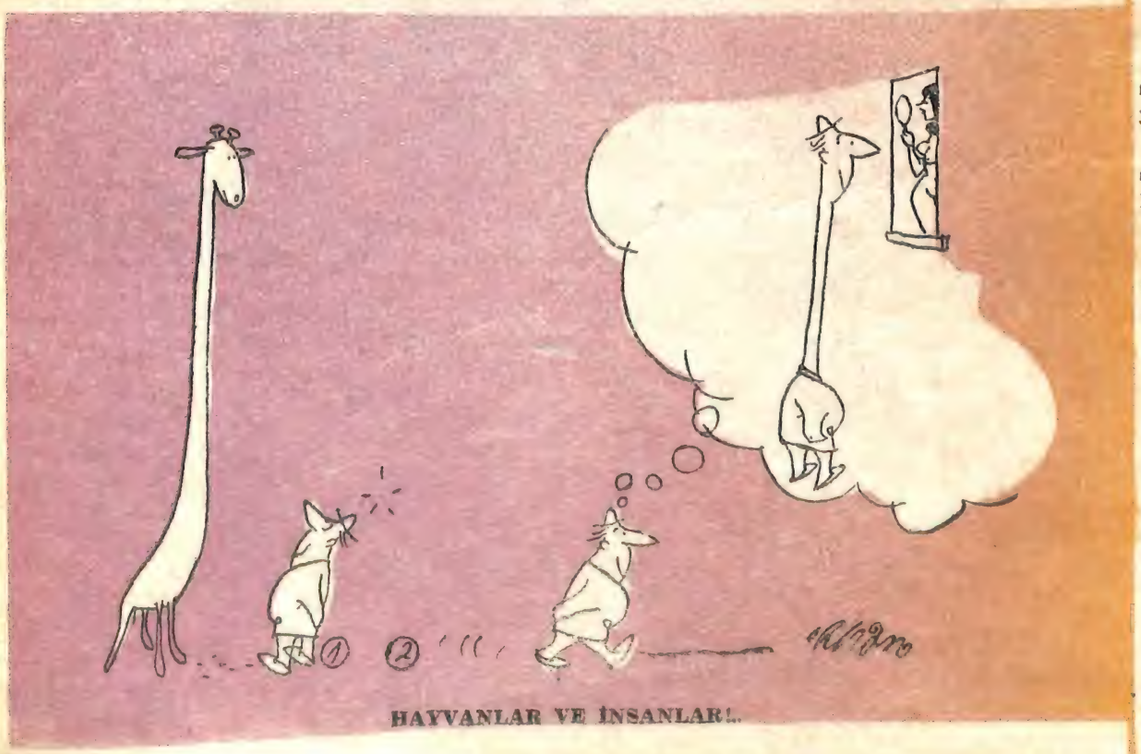

HAYVANLAR VE İNSANLAR!..

MİLLETLERİN GÜLDÜKLERİ

İSKOÇ FIKRASI :

Mac İntosh, feci bir durumdaydı. Barsakları berbattı. Hiç bir İskoçyalı, midesi bozuldu diye doktora gitmez ama, hikâye bu, o gitti. Doktor:

— Yine ayakta duramıyacak kadar sarhoşsun İntosh, dedi, söyle bakalım, neden bozuldu makineler?

— Vallahi, diye kekeledi Mac İntosh, iki ihtimal var: Ya içtiklerimin parasını kendim verdim, ondandır, yahut bu sabah madensuyu içecek oldum, o dokunmuştur!

FİN FIKRASI :

Büyük göle dökülen genişçe ırmağa yepyeni bir köprü kurulmuştu. İsaabo ile Mayleen, sabahleyin köprüye doğru ilerlerken bir adamın nehre attığı kayalara basa basa ırmağı geçtiğini gördüler. İsaabo sordu:

— Deli mi yoksa?

— Hayır, dedi Mayleen, köprünün mimarı!

— Hizmetçi olmayınca elbette biri gidip kapıyı açacak... Bak, sen bile giyinmemişsin!..

— Fransız —

İTALYAN FIKRASI :

Marietta hemen otomobil ve şoför okuluna girdi. Müdür sordu:

— Ne öğrenmek istiyorsunuz güzel Marietta?

— Hemen bana en tesirli beş on küfür öğretin!

AMERİKAN FIKRASI :

Sirkte hayvan terbiyecisinin karısı özenmişti. Aslanların kafesine girdi ve kocasına:

— Kuzum, dedi, nasıl aslanların ağzına başını sokuyorsun bana da sok bakayım merak ettim.

Bunun üzerine aslanlardan biri ötekine

— Bak yahu, diye aslan terbiyecisin gösterdi, meğer sahiden cesaretliymiş. Karısının ağzına bile başını sokuyor!

MEKSİKA FIKRASI :

Senorita Jasperzo, seyahatten dönmüştü. Bu arada arkadaşı Marquita'yı görmek üzere evine gitti. Kapı açılınca garip bir manzarayla karşılaştı. Kapıyı Marquita kendi açmıştı. İçeride bir adam da ortalık temizliyordu. Jasperzo sordu:

— Ne oluyor kuzum?

— Hiç, dedi Marquita, eski kocam, mahkeme kararıyle vermediği nafaka yerine iş görüyor!

YUNAN FIKRASI :

Plâjdaydılar.

Stavro bir içim su sevgilisinin çıplak omuzuna elini koydu:

— Eleniciğim, dedi, hay'li gel şimdi sen kazara boğulacak olursan, seni nasıl kurtaracağımı tarif edeyim!

— Kapıyı kilitledim. Karım artık bizi yakalıyamaz!..

— Amerikan —

KANADA FIKRASI :

Kannendhen, kapı çalınınca hiç telâş etmeden aşağı indi. Elini uzattı (başka türlü yapmasına da imkân yoktu ya) kapıyı açtı. Baktı genç bir çocuk.

— Ne istiyorsunsun yavrum? diye sordu.

— Miss Kannendhen evde değil mi?

— Kızım mı? Evde tabii..

— Birlikte gezmeğe gidecektik de?

Kannendhen hafifçe güldü:

— Ama daha böyle şeylere hazır değil yavrum. Rüştünü ispat edinciye kadar bekliyemez misiniz?

— İstediğiniz rahat rahat seçiniz mu mazel, benim hiç acele işim yok!..

— Fransız —

ERKEK SABAHAT

★ MİZAHİ ROMAN — 35 ★

Ona da kimse cevap vermedi. O da kendiliğinden geldi. Daha iki kadın, üç tane hayırsever, İsmail efendi de gelmişti. Bizi önce ön sıraya almışlardı. Hayırsever tüccar:

— Ben boy fotoğrafı istiyorum! dedi.

Hayırsever başka bir vatandaş da elbisesi görünmediği için gazetede tanınmıyacağını söyledi. Bizi hepimizi arkaya aldılar. Burnumuzun ucu bile görünmüyordu. Fotoğrafcı tam fotoğraf çekerken, bayan Betül,

— Bir dakika durun, dedi(dünyada bu kıyafetle resim çektirmem!..

Öbür hanımların da kıyafetleri akıllarına gelmişti. Kadınlar tuvaletlerini tazelerken, hayırsever erkekler de saçlarını taradılar. Bir kaç poz resim çekildi.

Kurbağa kadın başka bir hayırseveri tanıttı:

— Bay rahmi... Yavrularımıza birer mendil ile yirmi yedi çift de fotin bağı bağışlamıştır.

Bay Rahmi gazetecilere:

— Yirmi yedi değil, dedi, rica ederim. Gazeteye yanlış geçmesin de bir de tekzip etmek mecburiyetinde kalmıyayım... Tam yirmi dokuz çift...

Hademe İsmail efendinin yüzü kıpkırmızı olduğundan, iki çift fotin bağını da onun aldığı mesydana çıktı.

Bundan sonra hayırsever adam gazetecilere:

— Gazeteye adresimi de yazmağı sakın unutmayın. «Doksan dokuz çeşit tuhafiye mağazası sahibi».. Gayet zarif, şık, ayni zamanda dayanıklı malları mız vardır. En müsait şartlarla taksitle muamele de yaparız. Bir kere mağazamıza teşrif buyurunuz, memnun kalacaksınız. Aman, bunları da yazmağı unutmayın...

Hayırseverler de tanıştırıldıktan sonra, kurbağa kadın gazete fotoğrafçılarına:

— Bir de şunların fotoğraflarını çekin, dedi, bakın yurdumuza ne halde geliyorlar, sonra ne hale girecekler. Adam kılığına girdikten sonra bakar da utanırlar.

Fotoğrafım çekilirken sol ayağımdaki pabuç çok eski, yırtık pırtık olduğu için, sağ ayağımın arkasına gizlemeğe çalıştım. Çok dikkatli bir insan olan kurbağa kadın, beni fena halde azarladı:

— Çekme ayağını!.. Bırak her şey olduğu gibi gözüksün!

Gazeterilerden birine:

— Beyefendi, dedi, ben çok realist bir insanım!.. Her şeyi olduğu gibi görünmelidir. Bunları ne halde sokaktan topladığımızı fotoğraflarla tesbit edilmelidir.

Çocukların resimleri çekilirken kadınlar kiminin boynunu büküyor, kiminin de elbise yırtıklarını göze görünür halde orta ya çıkarıyorlardı.

Resimler çekildikten sonra kurbağa kadın:

(Devam edecek)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

AYI SÜRÜSÜ!

Baba erenler bir yaz günü çarşıda öteye beriye dolaşırken, dükkân çırakları ve kalfaları gibi zamane çocukları onun bu halini görerek gülerler ve hem de kızdırıp eğlenmek isterler. İçlerinden en yaramazı:

— Bektaşi baba, Bektaşi baba! diye bağırır ve tekrar dükkâna girerek saklanır.

Erenler arkasına döner bakar ki, kimsecikler yok. Tekrar yoluna devam eder. Çocuk yine:

— Bektaşi baba, Bektaşi baba!. deyip bağırıp dükkâna saklanınca esasen sabrı tükenmiş olan Bektaşi de yaradana sığınarak avazı çıktığı kadar:

— Ayı!!

Diye bağırır. Bu gürültülü ve yanık sesi duyan bütün çarşı esnafı yola dökülürler. Ne var, ne oluyoruz gibilerden baba erenlere bakarlar. Bektaşi de etrafına hayret ve şaşkın bir şekilde bakarken:

— Hayret yahu, çarşıda amma da ayı sürüsü varmış, der.

AHMET BİLÂL
Boncuk sok. İkiz Ap. No. 16 Da. 2
Kurtuluş - ANKARA

Ömür Boyunca Gelir

1 — Bu ikramiye size ömrünüz boyunca her ay 100 liradan 500 liraya kadar bir aylık sağlar. Bu itibarla bir hayat sigortası demektir.
İkramiyeyi kazandığınız anda.

Hesabınızda 100 liranız varsa 100 lira aylık,
Hesabınızda 200 liranız varsa 200 lira aylık,
Hesabınızda 300 liranız varsa 300 lira aylık,
Hesabınızda 400 liranız varsa 400 lira aylık,
Hesabınızda 500 liranız varsa 500 lira aylık,
bağlanır.

2 — İkramiyeyi kazanan 50 yaşından itibaren aylığını almağa başlar.

3 — İkramiyeyi kazanan kaç yaşında olursa olsun, istediği anda hiç bir karşılık göstermeden ve uzun vâde ile 5000 liradan 15000 liraya kadar borç para alabilir. Bu güzel bir iş sermayesi demektir.

4 — İkramiyeyi kazanan ölürse, Banka bu hakkından dolayı varislerine miras yerine geçecek olan muayyen miktarda bir para öder.

Hesabınızdaki her 100 liraya bir kur'a numarası verilir.

İzahat için gişelerimiz emrinizdedir.

Vakıflar Bankası Verir

YAZMASI SİZDEN, ÇİZMESİ BİZDEN...

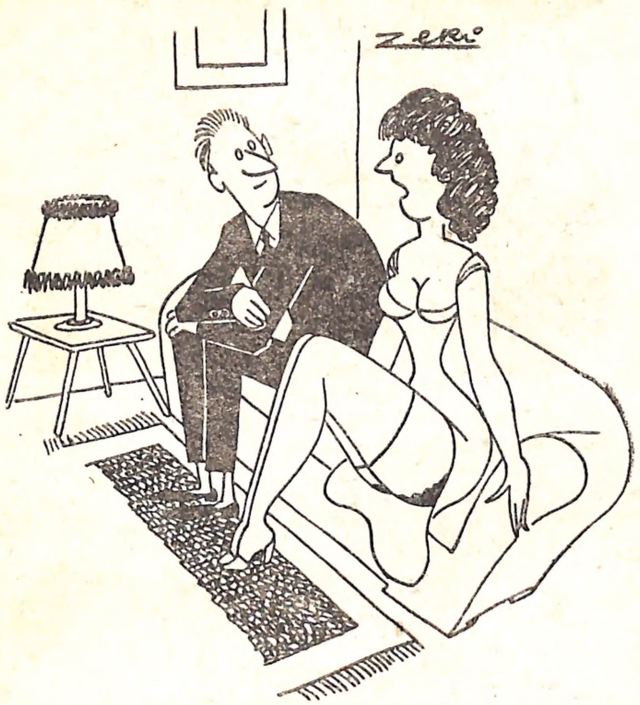

Erkek — Daha açık konuş, sevgilim...
Kız — Yâni anadan doğma mı?..
Yazan : Sabri yılmaz (Adresinizi bildiriniz)
Çizen : Zeki.

VEKİLHARCA SÖYLEYİN

Penceresinin önünde oturup dışarıyı seyreden bir zata bir bektaşi dedesi yaklaşarak, hu erenler, babaya bir kaç mangır himmet et, der.

Penceredeki adam arkasına dönerek yüksek sesle,

—Ahmet, Hasana söyle Hasan vekilharca söylesin, vekilharç Ayvaza söylesin, Ayvaz da gitsin bu adama inayet ola desin.

Yüksek sesle söylenen bu konuşmayı bektaşi dedesi dinledikten sonra şöyle hitap eder:

— Ya Rap Cebraile söyle Cebrail Mikâile söylesin, Mikâil İsrafile söylesin, İsrafil Azraile söylesin Azrail de gelsin bu adamın canını alsın, der ve uzaklaşır.

ALİ BAYRAMLI
Ziya Gökalp İlkokulu Sınıf 5
KARS

☆

EHLİ KUBURDAN MI?

Ramazanda oruç tutmayan müslümanlara ceza verildiği devirde, Bektaşinin biri rakı şişesini almış biraz da zeytin, peynir tedarik ederek eski bir mezarın içine dalar, demlenmeğe başlarmış.

Bu sırada civardan geçmekte olan bir polis devriyesi babayı mezarda rakı içerken görünce:

— Bre zındık, bu mübarek gün de oruç tutmadığın yetmiyormuş gibi, üstelik bir de rakı içiyorsun sen de hiç utanma yok mu?

Bektaşi babası istifini bozmadan karşısına dikilen polis memuruna:

— Yoook polis efendi, der işte burada hata ediyorsun. Senin buraya karışmağa hakkın yoktur. Ben şu anda ehli kuburdanım, buraya ancak o diyarın polisi karışabilir.

SELÂMİ GENÇTÜRK
Sobacı ve tenekeci Zincirli kuyu cad. No. 16 - KASIMPAŞA

☆

BOSTAN TARLASI

Baba erenler bostan dikerken, iyi mahsül alabilmek için;

— Ya Allahım, bu sene bu bostanları seninle ortağız, der.

Bostanlar o sene o kadar güzel gelişirler ki, her biri on beş yirmi kiloluk olur. Erenlerin keyfi yerinde. O akşam yatağına sırtüstü yatar, türlü türlü hayaller kurar. Allahla ortaklığı bozar.

O akşam bir dolu, her biri ceviz büyüklüğünde. Bütün karpuzları patlatır. Arkasından bir sel, tarlada hiç bir şey kalmaz. O sırada bir yıldırım çakar. O zaman erenler dayanamaz:

— Daha çakmağını çakıp neye bakıyorsun, işte ne bostan kaldı, ne de tarla, der.

TALÂT SAKARYA
Sakarya cad. No. 168
ESKİŞEHİR

MAHALLENİN KISMETİ

★ AKBABANIN MİZAHİ ROMANI — 7 ★

Bir kere kendi karısına baktı. Sıdıkanın geniş kalçaları, dolgun vücudü, topçu kadanaları gibi geniş sağrıları, hele canlı, diri fakat çok iri göğsü onu anaç bir hayvana benzetmişti. Nerede ise dalından düşecek, olgun, sulu, ballanmış bir şeftaliye benziyordu. Onun yanında Mahallenin Kısmeti körpe, kütür kütür, yarısı yeşilli sarılı, yarısı penbe bir kayısı gibiydi.

Postacı Tahsinin ağzı sulandı. Lâf olsun diye bir şeyler konuşuyordu ama, ne kendi söylediğinin, ne karısının, ne de Hacı Mes'udun lâflarının pek farkında değildi. Gözleriyle Mahallenin Kısmetini soyuyor, çırılçıplak yapıyordu. Tıpkı taze cevizin üzerindeki kahverengi zarı soyunca altından çıkan sert beyaz ceviz içi gibi bir vücut gelmişti gözünün önüne. Bu süt beyazı taze vücut, Mahallenin Kısmeti değil, postacı Tahsinin kısmeti idi. Ayağına kadar gelen kısmeti kaçırmak enayi pilâ kiliği olurdu. Hele bu moruk da yüksek sosyete kocalarına taş çıkaracak kadar geniş mezhepli olduktan sonra...

Hacı Mesut, beyaz sakalından, yaşından umulmaz bir çeviklik ile, âdeta yüz metre deparına kalkar gibi, birden ayağa dikildi:

— Bize müsaade Tahsin efendi oğlum...

Sıdıka:

— Aaa... Bu ne zengin gidişi. Dedi. Postacı Tahsin:

— Vallahi olmaz, diye ihtiyarın önünü kesti, yemek yemeden dünyada sizi bırakmam. İlk ziyareti bizim yapmamız lâzımdı. Hiç olmazsa kendimizi affettirelim. Allah ne verdi ise, beraber yeriz.

Sıdıka buna içerledi. Evde piyazla biber dolmasından başka bir şey yoktu.

Hacı Mesut:

— Bir şartla yemeğe kalırız, dedi, bizde âlâ nohutlu paça var. Onu da getirmemize izin verirseniz pekâlâ, yemeğe kalırız.

Olurdu olmazdı, bir hayli çekişmeden sonra Mahallenin Kısmetini kaçırmamak, biraz daha onu karşısında görebilmek için Tahsin efendi razı oldu. Ama, Hacı Mesut efendinin evinden nohutlu paçayı kim getirecekti. Mesut efendi bunu halletti:

— Mâide, sen gider alırsın... Ama gece vakti korkarsın, değil mi?..

Tahsin efendinin kalbi çarptı:

— Beraber gidelim, siz zahmet etmeyin Mesut efendi amca, Diyecekti'

Moruk işkillenir, karısı kuşkullanır diye korkusundan dilinin ucuna gelen lâfı yuttu.

Koca moruk, Tahsinin içinden geçenleri anlamış gibi,

— Haydi Tahsin efendi oğlum, sen gençsin, dedi. Bir zahmet Mâide ile eve kadar git...

Postacı Tahsinin nefesi kesilecekti. Vay anasını!.. Herif düpe düz müsamahakâr be! Hem para ile pulla değil. Hayırına, adam ya çok saf, ya geniş mezhepli..

— Tabiî tabi... dedi, ne zahmet olacakmış!.. Haydi hemşire hanım, buyurun gidelim.

Hemşire hanım da eve geldiğinden beri iki üç kelime ya etmiş, ya etmemişti. Sanki yeni patlamış bir kırmızı karanfil tomurcuğu kadar küçücük ağzını açmağa korkuyordu.

Hacı Mes'ut tekrar kilim örtülü sedire bağdaş kurdu. Mâide önde, Tahsin efendi arkada oda kapısından çıkarken;

— Soğuk dursun bozulmasın diye, paçayı ben kuyuya sarkıtmıştım, dedi. Tahsin efendi, sen yavaş yavaş kuyudan çekersin. Kovanın içindedir, dikkat et oğlum, dökülmesin!..

Postacı tahsin ile Mâide evden çıktılar. Postacı Tahsinin kalbi küt küt atıyordu. Mahallenin kısmeti, hayır kendi kısmeti yanı başında idi. Genç kadına sokuldu. bir şeyler söylemek istedi. Ama yalnız istedi, ne söyliyeceğini bilmiyordu.

Mescidi döndüler. Tuh Allah kahretsin!.. Karşıdan iki kişi geliyordu. Hem de Muhtar Sezai beyle bakkal İsmail... Yarın artık bütün Kırkmerdiven mahallesinde dinle. Bu Sezai bey olacak herif kırk mahalle karısından beterdi. İşte onlara yaklaşırken, mânalı mânalı;

— Öhö, öhö.. diye numaradan öksürmüştü.

Tam camı kırık sokak fenerinin altında karşılaştılar. Muhtarın da, bakkalın da suratında lâmbadan vuran çürük sarı, alaylı bir gülümseyiş vardı.

— Merhaba Tahsin efendi.

Bu merhaba Tahsine anasına sövmekten ağır geldi.

— Merhaba.

İsmail efendi:

— Uğurlar ola, dedi.

— Eyvallah.....

Arkalarından gülüştüklerini duydu. Kadından büsbütün uzaklaştı.

(Devamı var)

DÜNYA Karikatürleri

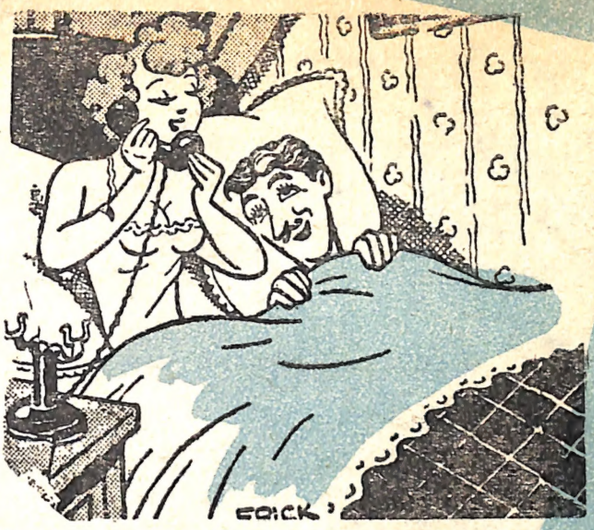

— Merak etme kıskanç kocacığım, bugün sokağa çıkmadım, hâlâ yataktayım!..

— Fransız —

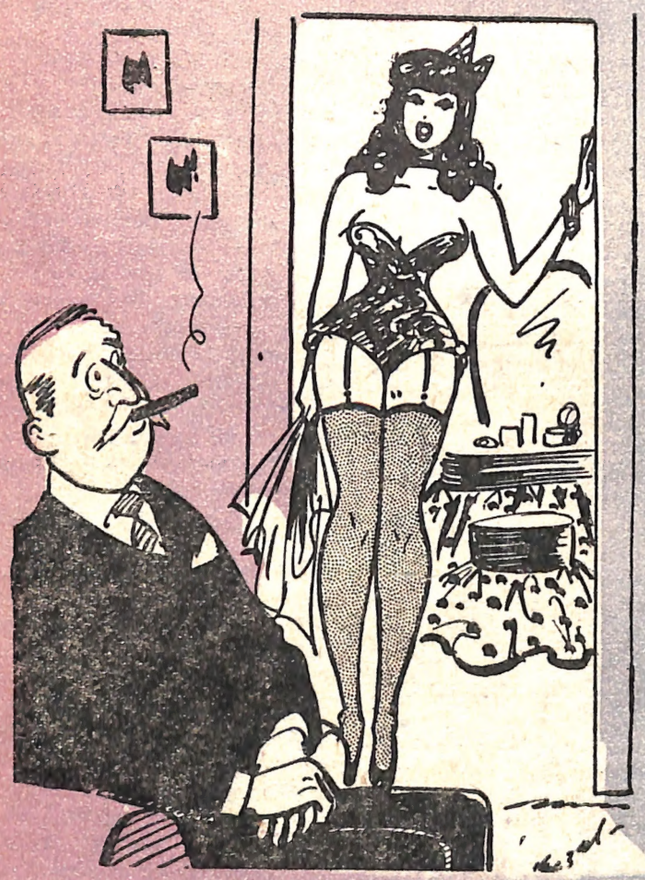

— Hizmetçim dışarı çıkmış, zahmet olmazsa giyinmeme yardım eder misiniz?..

— Amerikan —

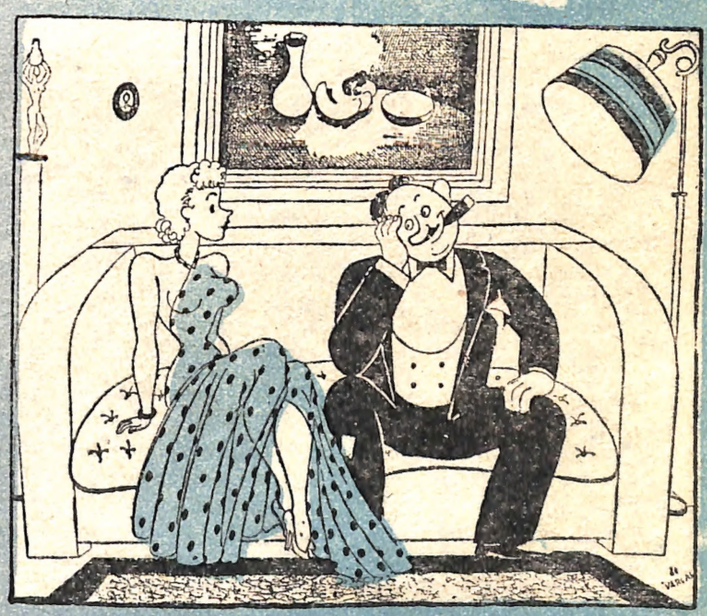

— Sen bu akşam içmişsin, içmiş... Bin lira istedim, beş yüz verdin...

— Asıl sen içmişsin... İki yüz elli verdim!..

— Fransız —

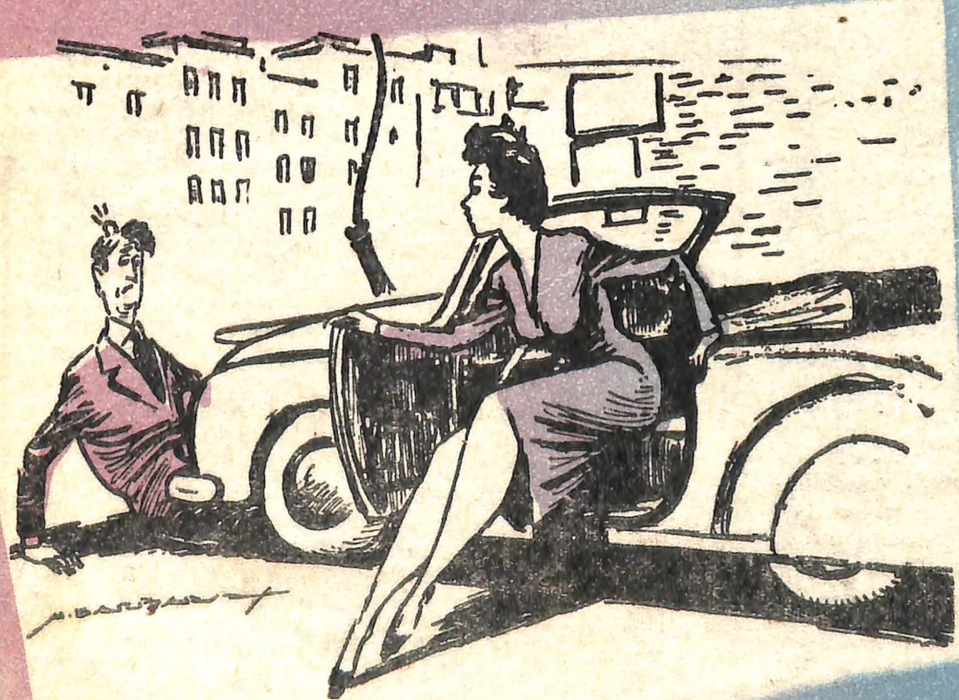

— Sizinle Milâno'da tanıştık, değil mi?

— Hayır Sinyorina, beni başkasına benzettiniz, siz bana Bolonya'da çarptınız!..

— İtalyan —

MÜZEDE:

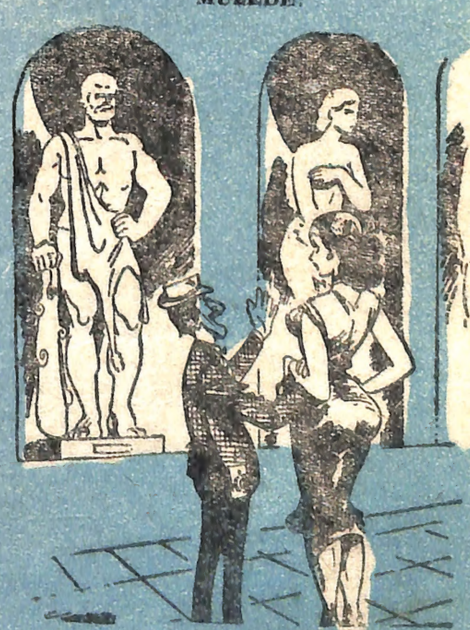

— Bak, eskiden ne şahane kadınlar varmış!..

— İtalyan —

Bir Nasihat!

Her gece uyumak istersen rahat!
Ölümü, yangını hayalinden at!
Kazalara karşı en sağlam berat:
Sigorta olmaktır **ANADOLU**'ya.

ANADOLU Sigortası

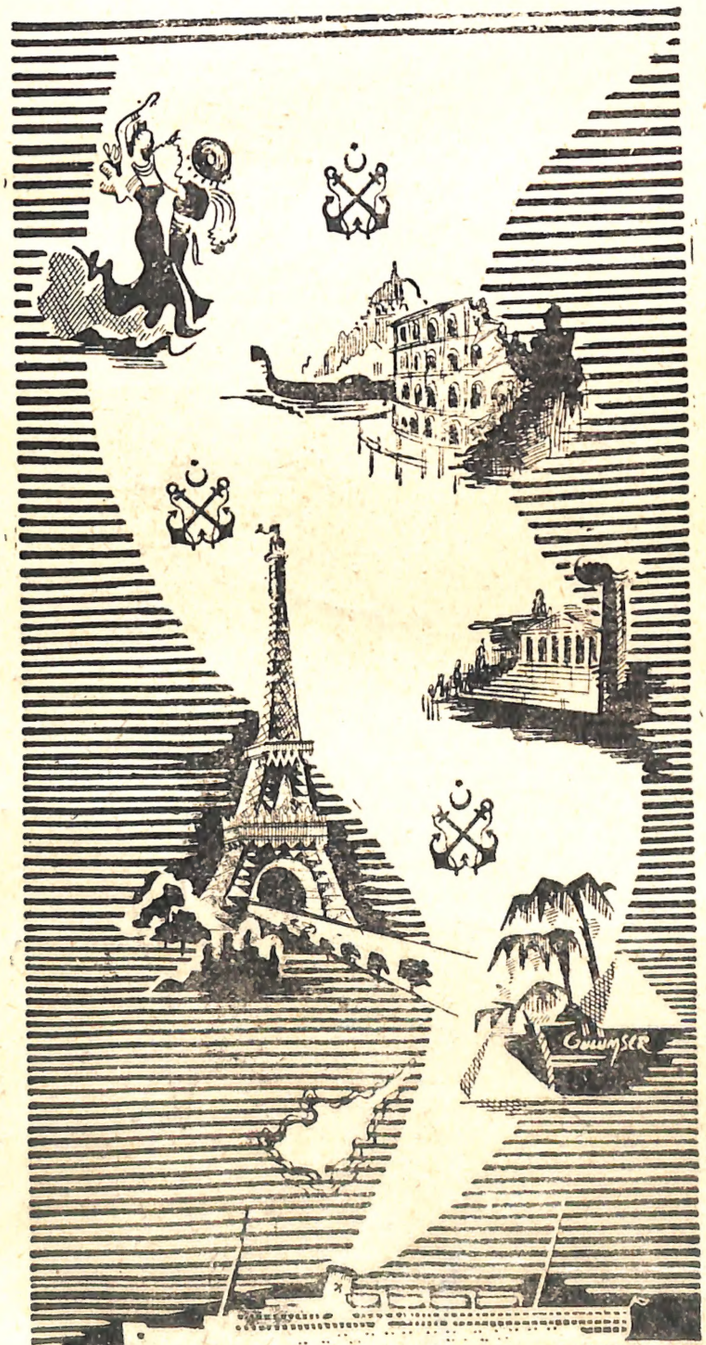

DENİZYOLLARI

BAŞ AĞRILARINA
KARŞI

OPON
FAYDALIDIR

OPON, baş, diş, adale, sinir, lumbago, romatizma, siyatik ağrılarına, soğuk algınlığından ileri gelen ağrı ve kırıklığa karşı faydalıdır.

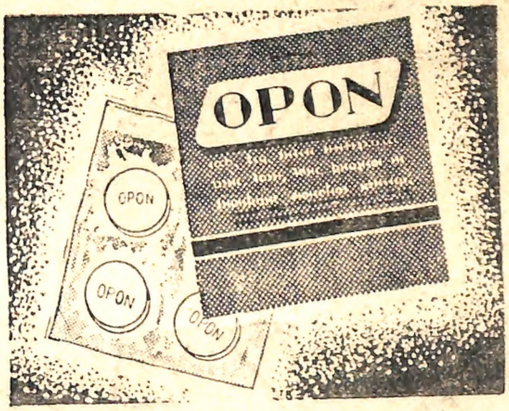

56-39

günde 6 tablete kadar alınabilir

T. C.
Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI
1956 YILI İKRAMİYE PLÂNI TUTARI
ŞİMDİLİK

1.750.000 Lira

BU ZENGİN PLÂNDA
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri, eşya, traktör, ziraat âletleri bulunmaktadır.

Akbaba

Siyasi Mizah Gazetesi

— Seni, şu ağaçlar, çiçekler arasındaki köşkte yaşatmak için elimden gelen her fedakârlığı yaparım...
— Kolay... Sahibini tanıyorsan beni takdim ediver!